

SPEJDERNES MAGASIN

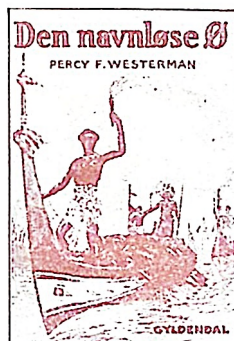
JUL 1927

Kart. Kr. 2.75

Kr. 2.50, ib: Kr. 3.50.

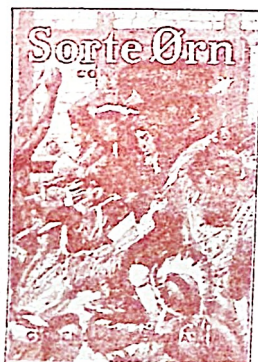

Kart. Kr. 2.75.

GYLDENDALS NYE UNGDOMSBØGER

TO Bøger af usædvanlig Art er udkommet i Aar. Den ene fortæller om Avisdrengen **John Workmans** eventyrlige Oplevelser inden for alle de store verdensomspændende amerikanske Virksomheder, hvor han faar Beskæftigelse paa sin Vej til Millionen. Den anden er **David Putnams Grønlandsfærd** sammen med Knud Rasmussen, fortalt af ham selv. Men desuden har **Westerman**, Verdens bedste Drengebogsforfatter, udsendt 3 Bøger: **Luftens Gaade**, **Den navnløse Ø** og **Kongen af Kilba**. Siden „2den Styrmand“ udkom paa Dansk, som den første Westerman-Bog, er hans Popularitet for hvert Aar naaet ud i videre Kredse. Nu samler alle paa hans Bøger. **Valborg Dahl: Chancen** vil sammen med **Lille Frøken Palet** af **Musse Gjedde** og **Bertha Holst: I Fangenskab** faa de unge Pigers Hjerter til at banke af Spænding og Medfølelse. For dem, der holder af Fortællinger — navnlig til Højtlesning — byder **Kr. Kjær** med **Niels** det bedste, hvorimod de mange Læsere af Indianerhistorier roligt kan gaa til **Conan Doyle: Sorte Ørn** og **Ellis: Ulveøre**. Endelig præsenterer to nye Ungdomsforfattere sig med hver en aldeles glimrende Bog. **Lauritz Suhr** med **For det vilde Vejr** og **Sigurd Strangen** med **Tropsfører Krølles Trop**.

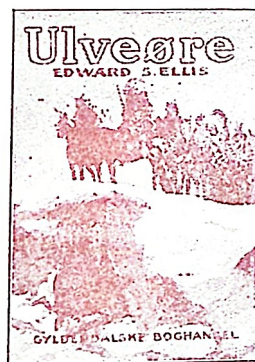
Det er disse Bøger, Du skal vælge, baade til Jul og Fødselsdage.

Kr. 1.00, cart. Kr. 1.50.

Kr. 2.50, ib. Kr. 3.50.

Kr. 1.00, cart. Kr. 1.50.

SPEJDERNES MAGASIN

UDGIVET AF DET DANSKE SPEJDERKORPS

JUL UNDER ALLE HIMMELSTRØG

Snart kimer Kirkeklokkerne Julen ind over vort gamle Land — deres klare, malmlfulde Toner vil lyde os imøde med en egen, glad Klang. Fra Slot til simpel Vraa vil Lysene brænde med et varmt og festligt Skær — Julen er inde. Og hvem vover at nægte det — er ikke ogsaa Sindet anderledes stemt — en vidunderlig Blanding af Glæde og Fred.

Naar vi nu atter har Jul, vil alle de mange Danske, som fejrer Jul under fremmed Himmelsstrøg lade deres Tanker gaa paa Langfart mod deres gamle Fædreland — mod Danmark. Og mange vil føle en underlig, sugende Længsel, som om Brystet føltes tomt, og vemodigt stille vil de tænke paa deres Barndomstid, paa Julen under den nordiske Himmel i det gamle Land. Mange af deres andre Minder har Hverdagens Strid efterhaanden udvisket — Minderne om Julen i Barndomshjemmet staar friske og lyslevende. Julen var Glæde og Fred.

Lad os andre sende alle dem derude en venlig Tanke, nu

naar Julestjernen atter tændes, lad os ønske dem en glad og fredfuld Jul. — — —

Snart følger Nytaar, det gamle Aar er svundet, og det nye staar paa Tærsklen. Hvad det vil bringe af godt eller ondt, ved ingen af os. Men eet kan vi gøre — vende os i Bøn

til Kongernes Konge om et godt og lykkeligt Nytaar for vort Fædreland; for alle vore Kære og for os selv.

Var det svundne Aar et lykkeligt Aar for dig? Vandt du mange Sejre, eller maatte du ofte døje Nederlagets Svie og Skam? Se dig kun en stille Stund tilbage og gør Regnskabet op — men se saa ogsaa fremad. Haab og tro paa, at det kommende Aar for dig vil blive

et lykkeligt Aar. Vejen opad gennem Arbejd, Vejen nedad af sig selv. Lov dig selv, at du vil arbejde — baade udadtil og indadtil. Og bøj du saa kun dristigt dit Knæ og bed til din Herre og Mester, at han vil give dig Mod og Kraft, Vilje og Evne til at holde dit Løfte.

JUL OMBORD

AF ADMIRAL C. CARSTENSEN

Enhvert Skib, som stævner bort fra Hjemmets Kyster mod fremmede Strande, er som en lille Del af Fædrelandet med dettes Sprog og Skikke, med dettes Maal og Forhaabninger og med dettes Flag vajende for at forkynde derude: „Her er vi, vi vil ogsaa være med i Legen“.

Naar et saadant Skib gaar paa de lange Rejser med lange Stræk i Spen uden Forbindelse med Land, da bliver det en lille Verden for sig selv med alle de smaa Stridigheder o. s. v. som vi Mennesker nu en Gang forstaar at krydre hinandens Tilværelse med. Men det kan blive en lille, lykkelig Verden, hvori alle føler sig som en Familie, og dette afhænger i høj Grad af „den Gamle“, som Skipperen kaldes. Er han en god Sømand, og har han Fordragelighedens Aand, ser han kun i sin Besætning sine Medskabninger og Medarbejdere og en lille Smule sine Børn, saa kan det blive en lykkelig, lille Verden — et godt Skib, som man siger. Og Samfpølsen viser sig stærkest, naar Aarets store Højtid stunder til.

Jeg mindes altid med Glæde en Tid under Tropesol ved de skønne, vestindiske Øer.

Vi sejlede hjemme fra i Oktober og nedsatte straks vor Julekomité, der skulde søge at bringe det mest mulige ud af Midlerne og søge at holde en smuk Fest for os. Den begyndte straks paa Arbejdet og gjorde sine første Indkøb i Southampton.

Efter et kort Besøg paa Teneriffa naaede vi sidst i November St. Thomas og oplevede det vidunderlige Syn af vort herlige Flag vajende under de sirlige Palmetræer.

Det var svært derude, hvor Solen glødede, og Passaten drev de fine Bøldskyer over den straalende Himmel helt at fatte, at Julen stod for Døren; men Julekomitéen hviler ikke, den havde hvervet Hjælpen, og om Aftenen saa man barkedede Næver tumle med Saks og Klister og mangefarvet Papir. Det lode godt.

Et tysk Skoleskib var kommet ind i Havnen for at tilbringe Julen; Kaptajnen var stolt over at have 4 Juletræer i Lasten; men han fik en stor Skuffelse

— da Træerne kom frem, var alle Naalene faldet af.

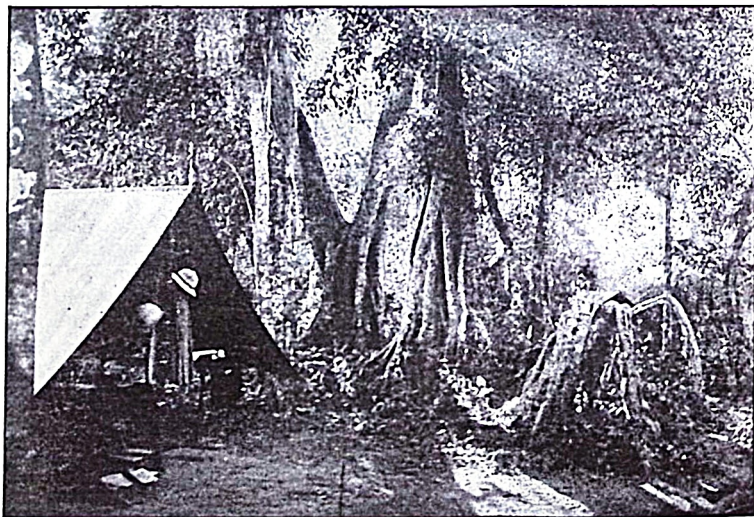
Hvordan vilde det gaa med vort Træ? Det skulde komme med Damper direkte fra København. Vilde det naa os i Tide? — Det kom. Et dejligt, levende Træ med friske Skud. Det var plantet i en Balje og havde opholdt sig i Damperens Fryserum. Det var første Gang et levende Grantræ var set paa de Kanter.

Saa oprandt endelig den 24. Decem-ber. Alle Forarbejder var afsluttede, og da vi havde spulet og pudset og gjort Skibet saa fint, vi kunde, gik Besætningen i Gang med Forberedelserne. Der var hentet Grønt og Blomster i Land, og alt hvad Skibet ejede af Flag stod til Raadighed. Et lille, udvalgt Hold tog sig af Juletræet, der blev plantet op paa Agterdækket. Solsejl var der jo om hele Skibet, og der blev hængt Pressenninger om Træet, for at „Børnene“ ikke skulde se noget, før det blev tændt om Aftenen. Rundt om i Skibet var der Travlhed, Besætningen ordnede sig til Julemaaltidet og pyntede op alle Vegne. Der var Feststemning, Julestemning. Henimod Aften, da alt var klart, blev hele Besætningen kaldt op til en lille Højtidelighed. Vi sang en Julesalme, saa talte Chefen om Julen og Hjemmet, Tankerne droges mod det fjerne, kolde Hjemland, saa sang vi atter en Salme, der blev bedt en Bøn, og

Chefen sluttede med det traditionelle: „Gud bevare Kongen og vort Fædreland“, som blev gentaget af hele Besætningen.

Der blev saa pebet til Skafning. Chefen, alle Officererne og nogle Gæster fra Land spiste sammen paa Agterdækket, et stemningsfuldt, hjemligt Julemaaltid, ved hvilket adskillige smaa Pakker, der havde været gemt hjemme fra, fandt Vej til de rette Hænder. Rundt om i Skibet var der samme glade Stemning, ingen Mislyd af nogen Art.

Efter Maaltidet blev Chefens Bord fjernet, og de udvalgte tændte Træet, det store Gavebord blev afdækket, og hele Rummet under Solsejlet agter med Flag og Grønt og det straalende Juletræ i Midten tog sig festligt ud. Et Øjeblik efter dannede hele Besætningen Haand; Haand en lang Kæde og dansede om Træet. Alle Mand var i deres bedste Puds, og de glade Øjne i de solbrændte Ansigter røbede, at Barnet var fremme, at Glæden ved Julefesten og Samværet med Kammeraterne erstattede Savnet af Hjemmet. Da vi en Stund havde glædet os ved Træet og sunget de gamle Julesalmer, kom Gaveuddelingen, der foregik som en Tombola uden Nitter. Der var Knive, Pengepunge, Tegnebøger, Tobak og hvad andet saadanne Mandfolk kan have Brug for. Men rundt om i Skibet fandtes Pakker gemt til

Juleaften i Tropeskovene.

denne Dag, og mangt et Øje blev fugtigt, naar Hjemmets Gave kom frem. Til Slut blev som sædvanlig danset — Besætningen var helt flink til at danse sammen, og Musikken maatte jo den Aften holde for med al Slags Musik, men gjorde det med Glæde.

Da til sidst Festen var Slut, kom en lille beskeden Værnepligtig — Skibskoksmaten — hen til Chefen og sagde: „Mange Tak, Hr. Chef, det er den dejligste Aften, jeg har oplevet.“

Der havde været Julefest, endog dansk Fest, Feststemning mellem Menne-sker, der gennem Maaneders Samarbejde havde lært at forstaa hinanden.

Næste Morgen blev alle Spor slettede. Derefter rent og fint igen, men det lille Træ vandrer siden, først til Kirken, hvor det straaled foran Alteret, og saa til Hospitalet og sidst et Par Steder til. Det var jo et helt levende Træ, en Hilsen fra Danmark, og Negerne var lige saa lykkelige for det, som vi havde været selv.

Jul i Urskoven.

Det kan hælde, mens man ene af sin Race midt i et langt Geled af sorte Soldater, tilsplet, svedig og feberfunktende aser sig frem gennem sejgt, svuppende Mudder i Bunden af den mørke, tropiske Urskov, at man pludselig bliver opmærksom paa, at det trods Lummerheden og den forpestede Luft er den fire og tyvende December. Snart vil Kirkeklokker uhyre langt borte i et nordisk Hjemland kime over snedækte Marker, Lys tændes, Hjerter fyldes af aarlig Barneglæde. For at den irriterende Sindsstemning ikke skal tage Skade, søger man hurtigst muligt at jage saadanne altfor milde Tanker paa Flugt. Det lykkedes uden stort Besvær. Soldaten foran snubler over en skjult Trærod. Idet man griber for sig, sjasker han en i Mudder dyppet Gren af passende Elasticitet tilbage i Ens Ansigt. Der er Stof nok til at give ondt af sig en rum Tid. Lummerheden stiger nogle Grader. Atmosfæren bliver tungere. En ond Trusel ruger over Sumpen, men den er stærk, den kolde, nordiske Julestemning. Den arbejder sig frem igen trods Forsøg paa at holde Vreden vedlige. Og store Sneflokke begynder at dale ned forbi Øjets Nethinde. Bag Stammerne,

hvor der før var Mørke, skimtes hvide Marker. En Kirkeklokke overdøver Ørets Febersus, Lys straalet med den gamle Glans ...

Omsider naar man op paa tørt Land igen. Man sætter sig, mens den langt udtrukne Kolonne plaskende slutter op, og tænder en Cigaret. Manden; som gik

foran i Moradset, faar en med. Han tager et Drag af den og lader den gaa videre til Kammeraterne. Idet Røgen staar dem i tykke Skyer ud af Halsen, ler de med enorme hvide Tandrækker. Et skummelt Uvæsen, som huserede i den Sump, er forjaget. Hør, der gaar det!

J. Jürgensen.

Jul i Sibirien.

Sneen falder jævnt og godt og bliver sliggende, som den har for Skik midt i Sibirien. Vi skriver 24. December 1917, hvorhen min Skæbne havde ført mig for efter fattig Evne som den danske Stats Repræsentant at yde Hjælp til de tusinder af østrig-ungarske Krigs- og Civilfanger, der levede her som Ofre for

Saa glider vi ud i Mørket og Sneen. Slæden er aaben, og godt maa man være klædt paa, stor Pels, Pelshue ned over Ørerne og tykke Filtstøvler paa. Det fryser vel en 30 Grader. Igennem lange, øde Gader og over den store, tomme Bazarplads naar vi endelig udenfor Byen og har nu et ubehageligt Stykke for os, d. v. s. et ubebygget Areal med et daar-

Fra en sibirisk Fangelejr.

Krigens Barbari, fjærnt fra Hjem og Slægt, oftest under de uheldigste Forhold.

Jeg havde lovet de fangne Officerer ude i den store Baraklejr at fejre denne Aften sammen med dem og havde i den Anledning tilstillet Guverøren en Anmodning om at maatte opholde mig i Lejren efter Mørkets Frembrud, hvilket ellers ikke var tilladt.

Dagen glider hen med Arbejde, intet Svar fra Guverøren. Saa maa jeg afsted. Min Sekretær gaar for at skaffe mig en Slæde, men det kniber med at faa fat paa en saadan, da det tegner til Snestorm. Der forlanges dobbelt Betaling. Sekretæren, selv Civilfange, foretrækker at blive hjemme og fejre Aftenen paa Kontoret sammen med nogle Lidselsfæller.

ligt Rygte, idet det paastodes at være Tumleplads for Ulve, baade to- og firbenede. Terrænet er tomt og saare fredeligt, og snart efter svinger vi op foran Lejren med Paaskrift „Lagero wojenni plenni“. Jeg haaber, at Vagtposten ikke hører til de allerintelligenteste, at han intet kender til Bestemmelserne, og jeg bliver ikke skuffet. Mine Papirer med de mange Stempler, Titlen „dansk Konsul“ og en lille Pengeseddelt aabner Porten, og et Par Minutter efter ønskes jeg velkommen af den ældste Officer, en Oberstløjtnant.

Festen skal holdes i de ungarske Officerers Barak som den bedst egnede. Efter Anmodning møder jeg i Festdragt, som de fleste Officerer erklærer ganske at have glemt Udseendet af, i omtrent fire Aar havde de jo haft andet at tænke paa.

Barakken er ryddet for Sengesteder og pyntet med Sengetæpper og Gran. I et Hjørne staar et lille Juletræ uden Pynt, men med et Par enlige Lys. Vi gaar tilbords. Efter Forholdene har Kokken fremtryllet et rigtigt pænt Bord, Retterne var faa, Postejer og Kalvesteg samt Budding, senere Kaffe og „Gugelhupf“, en Slags Sandkage. Endog en Flaske Vin havde forvildet sig ind paa Bordet uvist hvor fra, men med Penge kan man faa alt i Sibirien, selv i en Fangelejr. Iøvrigt havde jeg givet det pekuniære Grundlag for dette Julemaal tid ved at anviser 11000 Rubler til Bespisning af de 16000 Soldater og 800 Officerer. Den katolske Militærgejstlige læser Juleevangeliet, et Privatorkester af unge, ungarske Officerer spiller en Julesalme, og saa kan vi hellige os Bordets faa Glæder. Oberstløjtnanten udbringer en Skaal for den danske Konge og retter en Tak til Danmark for den Hjælp, det havde ydet dem ved at udsende os til Gavn og Glæde for Fangerne. Jeg maa svare med en Skaal for Kejseren, Kongen af Ungarn med Ønsket om et snarligt Gensyn med Hjem og Familie. Atter hæver den gamle Krieger sit Glas: „Vore kære derhjemme“, flere Ord var overflødige, enhver kunde jo i dem lægge, hvad han vilde, og i flere Minutter var disse Mænd, som Krig og Fangenskab havde hærdede, henskne i dybe Tanker, de fleste havde Taarer i Øjnene. Orkesteret forlystede os med den ejendommelige, ungarske Musik, bløde, indsmigrende Toner uden egentlig Melodi, snart vildt og brusende, snart sørgmodigt klagende som Steppens Zigeuner udtrykker sig med sin Violin. Et Par Cigarer fremtrylles, og saa gaar vi paa Visit til de andre Barakker. Her er Festen i fuld Gang. Jeg slaar mig ned hos en Officer, en Spejderkammerat, een af de første Spejderchefer i Østrig. Han viser mig med Stolthed en Kakkelovn, som han har haft det Held at faa for en billig Penge. Han omgaas med Planer til Flugt og kom ogsaa heldigt hjem kort efter. Vi drøfter Mulighederne, Livet er Indsats. Ogsaa hos de tyrkiske Officerer var vi paa Visit. De sidder ganske flegmatiske paa deres Senge, hos dem er der ingen Feststemning, men de har ogsaa faaet Del i det almindelige Festmaal tid.

Ved Midnat forlader jeg Lejren. Ingen Slæde at opdrive. Natten er klar,

Snefoget hørt op. Jeg vover den lange Vandring hjem i Stjerneskeeret. Intet levende møder jeg paa min Vej. Først i Byen møder jeg Slæder, men nu er jeg i Sikkerhed, og det er herligt at vandre i den faste Sne. Hele mit Kontor er omdannet til Spisesal, hvor min Sekretær og hans Civilfangevenner fester. Ogsaa her maa jeg smage paa Varerne, og først ud paa Morgenstunden drager Gæsterne hjem.

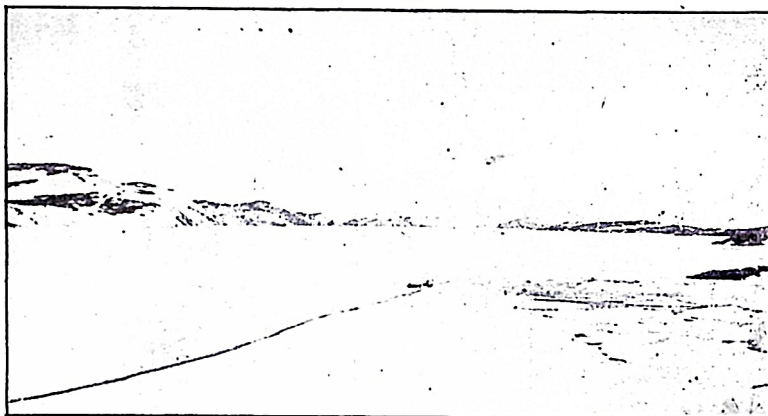
2den Juledag travler en Kosak op foran mit Hus. Den lille, laadne Hest bindes ved Verandaen, og Manden selv medbringer et større Dokument, en Skrivelse fra Guvernøren, hvori denne meget beklager, at han ikke kan give mig den ønskede Tilladelse til at overvære

Julefesten i Lejren. Heldigvis i dette Tilfælde arbejdede de russiske Myndigheder ikke saa hurtigt, som man ellers kunde ønske.

De fleste Officerer naaede vel hjem igen til Hjemmet. Enkelte har jeg mødt senere, ved den italienske Front, paa en Sporvogn i Wien og paa en Kafé i Budapest, men en Del blev derude og fik deres sidste Hvilested i den sibirske Steppes kolde Jord.

Mange andre Steder paa Jorden, under de forskellige Himmelstrøg har jeg tilbragt Juleaften, men denne Aften i Sibirien under saa ejendommelige Forhold regner jeg til mine bedste Minder, som aldrig vil gaa mig af glemme.

Bonde.

Det store, hvide Øde.

Hvordan Julen gik i Scoresby-Sund.

Maleren og Forfatteren *Magnus Bengtson*, som var Leder af Overvintringsholdet i Scoresbysund 1924—25, og som nylig har udgivet en stor Bog: *Ene med Dyr og Mennesker* — om dette Aar, og selv gennemillustreret den, fortæller om Juleaftenen deroppe i Ensomheden.

Jo, den gik vel omtrent som Julen forløber paa alle lignende Ekspeditioner.

Ingen af os saa hen til Julen med særlig store Forhaabninger, undtagen med Hensyn til ny Forsyning af Cigarer, Tobak og lignende. Lidt modtrevent gik

man igang med Forberedelserne. I en stor Julekasse, som først blev aabnet nu, laa et lille, sammenfoldet Juletræ af Staaltraad, med kunstige, grønne Papirnaale. Det blev behængt med Lys og Stads, og illuderede ganske godt. Og da vi saa efter Risengrøden og Isbjørnebøfferne fik alle Godterne og Julebrevene frem, kom alligevel, trods Savnet af Familie, og først og fremmest Børn, noget af den gamle, traditionelle Stemning frem.

Men det, som blev Juleaftenens Oplevelse, og som gav vort enkle Tilløb til en dansk Jul sit Relief, var alligevel Radiomodtageren.

Vi vidste, at Englænderne fejrede Juleaften paa en noget anden Maade end Danskerne.

Men da vi endelig faar fat paa Ud-

sendelsen fra Savoyhotellet i London, vil vi næppe tro vore egne Øren.

Pludselig er vi midt i Halløj i Verdensstaden. Hvad er det dog for Hurlumhej!

Jazz-Bandet raser — det er, som vi ser de dansende bølge til Musikkens vanvittige Rytme gennem en uhyre Sal — nu stopper Musikken — Tusinder klapper og raaber i Munden paa hinanden; Champagnepropper knalder, Serpenter hviner gennem Salen, Folk hylér og skriger. —

Julestemning! Vore Tanker søger med eet med voldsom Kraft tilbage til vort lille Land med den ægte og smukke Julestemning.

Magnus Bengtson.

Jul blandt Spejdere.

Fra Chefen for Boy Scouts International Bureau i England, Mr. Hubert S. Martin, der er de fleste af de danske Spejdere bekendt fra sine hyppige Besøg herhjemme har „Spejdernes Magasin“ modtaget følgende Julebrev.

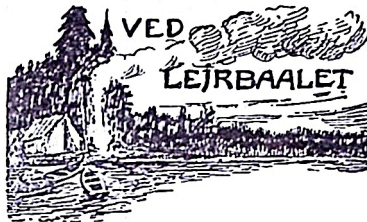
I do not think I have ever spent a Christmas under any extraordinary circumstances. Certainly one of the most enjoyable I remember was one spent basking in the sunshine of Algiers. After the interminable English winter with its fog cold and rain it seemed wonderful to spend Christmas Day in warm sunshine.

For the last five years however I have spent Christmas at Brussels on my annual visit to the B. P. Belgian Boy Scouts, who always arrange their annual national Congress for the two days following Christmas. And once more I hope to spend the coming Christmas in the same circumstances.

It is well to remember the meaning of the word Christmas — the birthday of Christ the Great Scout — our Leader. It always seems to me that the Scout's Promise and Scout Law, the things which make a true Scout, are just the teachings of Christ put in a form which appeals to us all.

May the happiness of the birthday of Christ give us all fresh inspiration to try more and more to follow in His footsteps.

Hubert Martin.

Vinteren er kommet.

Forleden Dag var det 18 Aar siden, jeg blev Spejder, og den Dag sad jeg i en lille Bjerghytte, 2000 m over Havet, lige ved Foden af nogle store Gletsjere, og ventede paa, at den rasende Sne-Orkan, som havde rejst sig Dagen i Forvejen, skulde lægge sig en lille Smule.

var blottet for Sne. Bjergfjornerne er kække og dristige Mænd, men ingen faar dem til at begaa Dumheder for at vise deres Dristighed.

Han spurgte os, hvad vi saa vilde. Der førte fire Veje bort fra vor Hytte. De to gik over Gletsjerne, og dem spærrede Snetykningen for os; der var en tredje Vej over en nøgen, snefri Bjergkam, men Vejen gik paa et langt Stykke langs en næsten knivskarp Bjergryg, saa den Vej spærrede Orkanen for os. Endelig var der den fjerde Vej: Vejen tilbage, ned i Dalen, og den stod os aaben trods Vejret.

Jeg svarede ham: „Saa bliver vi her og afventer bedre Vejr, for tilbage gaar vi ikke. Vi vil over.“ Det Synspunkt syntes han at forstaa, for han stillede sin Bjerghakke fra sig, lagde sin Rygsæk

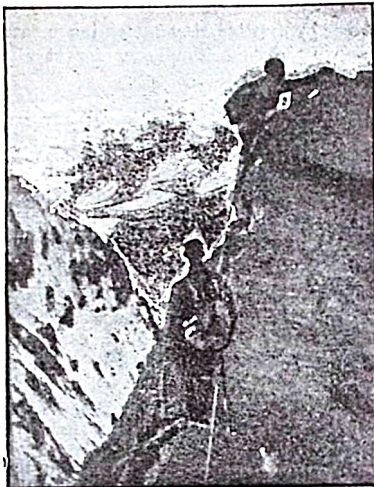

Fra en grøn og smilende Dal var vi kommet op over Trægrænsen, helt op til den evige Sne og Is, som dækker Bjergtoppene Sommer og Vinter, og det var vor Hensigt at gaa over Gletsjerne og ned i en Nabodal. Vor Bjergfører var kommet om Morgen, men han nægtede at føre os videre, for Sne-Orkanen var saa stærk, at selv han, der kendte Overgangene over Bjergkæden saa godt, at han vidste, hvor Gletsjernes mange Revner og Kløfter ligger, skønt de er dækkede af meterhøj Sne, var bange for at fare vild i Snetykningen og bange for, at Orkanens Stød skulde feje os ned over Gletsjerne de Steder, hvor Isen

og sluttede sig til vor lille, spartanske Frokostopdækning.

Det første, han sagde, var: „Men det kan vare længe, for Vinteren i Alperne begyndte i Gaar; vi kunde se det nede fra Dalen.“

Da vi lagde os til Ro om Aftenen paa Loftet lige under det skraa Trætag, ruskede Orkanen stadig i Hytten, saa den knagede i Fugerne, og vi syntes, at det næste Vindstød maatte da løfte Taget med sig. Men Staalbardunerne, der er fastgjorte i Klippegrunden, holdt Taget paa Plads. Meget Haab om at komme videre den næste Dag, havde vi ikke, men vi havde aftalt med Bjergføreren, at vi

Den vej opad.

vilde staa op Klokken 4 og se Vejret an.

Klokken 4 om Natten gik saa Føreren og jeg ud i Mørket for at bedømme Mulighederne for at komme videre. Vejret havde bedret sig noget; det var fra en Orkan gaaet over til en Snestorm. Det høje Pas, der laa i 4000 m Højde, mente Føreren, det var umuligt at slippe over, men det lavere Pas i 3000 m Højde kunde vi nok komme over, hvis vi kunde holde ud. Sagen var den, at den Hytte, der ellers er Endemaalet for en 6 Timers Dagsrejse fra vort Opholdssted, var lukket om Vinteren, og fra den Hytte var der fire Timers Gang til den nærmest beboede Hytte.

Det mente vi nok, vi kunde klare (vi, det er min Kone og jeg), saa Klokken 5 begav vi os i Mørke og Snestorm paa Vej op over Gletsjeren. Og vi havde nu den herligste Dag, man kan ønske sig. Op over en Gletsjer til Bjergpasset og over endnu en Gletsjer ned i den næste Dal, over en brusende Elv og op ad en stejl Bjergside til den ubeboede Hytte, hvor vi i et Redskabsrum tilberedte vor Frokost. Paa hele denne Vandring føg Sneen om Ørene paa os og føg hen over Bjergsider, Klipper og Sten, men da vi fra Hytten begav os ned i Dalen, mindskedes Stormen, og Sneen lagde sig tungt og tykt paa Granerne. Det var som at komme ind i et Eventyrrige.

Jo, Vinteren var begyndt i Alperne. De grønne Dale var blevet hvide. Men vi lærte hurtigt at forstaa, at Vinteren

rummer andet end Glæder. Om Glæderne havde vor Fører fortalt os; om Skiløbene over Bjergpassene, hvor de paa en halv Time tilbagelagde Strækninger, der om Sommeren tog dem hele Dage. Om Farerne fortalte Plakaterne paa Jernbanestationerne.

Vinterens Farer.

Vinteren i Alperne rummer store Farer, og derfor er der om Vinteren organiseret Redningsstationer, ganske som vi herhjemme har Redningsstationer langs Vestkysten. For det hænder ofte, at Sneen skrider, saa store Laviner spærre Vejene til de smaa Bjergbyer, og ofte hænder det, at Folk ved egen Uforsigtighed gaar gennem Isen. Nogle drukner, andre reddes, fordi der er behjertede Folk, der ved, hvad der skal gøres i et saadant Øjeblik, og det kan

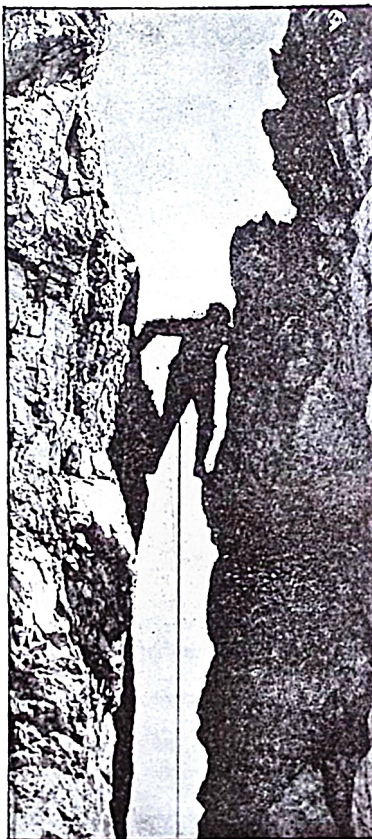
Toppen naaet.

kun glæde os som Spejdere at vide, at Spejdere ved flere Lejligheder har reddet Mennesker, der er faldet gennem Isen.

Der skal en klog Mand til at redde en dum.

Man plejer at skrive i Avisen, at den og den paa Grund af Uforsigtighed gik gennem Isen eller faldt i en Vaage. Naar man skriver „Uforsigtighed“, er det vel, fordi det rigtige Ord „Dumhed“ ikke lyder saa pænt i Forbindelse med Navnet paa en Person. For „Dumhed“ er nu det rigtige Ord for det. Den, der bevæger sig paa Is og ikke ser sig for, om der er tynd Is over en Vaage, er dum. Lige saa dum som den, der vilde gaa over Købmagergade uden at se sig for. Og den, der vover sig langt ud paa tynd Is, er en Taabe.

Men det sker altsaa, at Folk ved „Uforsigtighed“ falder gennem Isen, og saa gælder det, om der er en klogere Mand i Nærheden. Det er ikke nok at sidde hjemme og drømme om, hvad man vil gøre. Brug Øjnene, naar I er ude. Hvis ikke de Spejdere, der opholder sig paa Isen, skulde vide, hvor Redningsstigen, Redningskransen og Baadshagen er, hvem skulde saa. Og er der ingen af Delene, saa søg efter, hvor der i Nærheden er noget, der kan bruges, Brædder og lignende. „Vær beredt“. Maaske vil et Menneskeliv afhænge af, om I har brugt jeres Øjne i rette Tid.

Kamin-Kiatriing.

Ovenover Skyerne.

Vinterens Glæder.

Sne og Is, Kælkning og Skøjteløb. Og saa Vinterens største Glæde: Julen. Men har I forberedt jeg til Julen? Er din Patrulje i Gang med en Jule-good-turn, den, der er alle Spejders Indledning til den store Julefest?

Nytaar.

Julen er lige som Afslutningen paa Aaret, og snart staar vi overfor det nye Aar. Hvad vil det bringe jer?

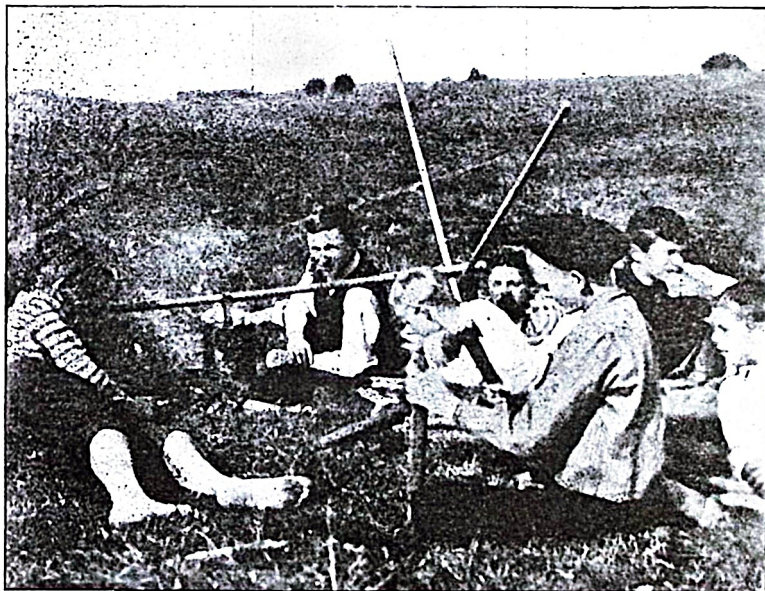
Een stor Oplevelse for jer er der i Vente: Korpslejren; begynd at spare

sammen til den allerede nu, saa I er sikre paa, at I ikke snyder jer selv for den. Og at det skal blive en stor Oplevelse, skal Korpslet nok sørge for.

Men Aaret vil bringe jer meget andet, og om Aaret skal bringe jer mest Godt, er I selv Herre over, for I er hver især General over en hel Hær af Tanker.

Glædelig Jul og et daadrigt Nytaar.

Ove Holm

Et glædeligt Fotografi.

Foran skriver Ove Holm, at det er 18 Aar siden, han blev Spejder. Han kunde gerne have føjet til — og en af de første Spejdere. Han var nemlig den første Patrouillefører, og ovenstaaende Fotografi er af Danmarks første Patrouille. Ove Holm ses midt blandt Drengene og med Ansigtet vendt mod Læseren — altsaa Nr. 4 baade fra venstre og højre,

Den lille Felespiller.

Af Ejnar Schroll.

Med Tegninger af Asger Riber.

Naar Kirkeklokkerne klang mellem Hardangerfjeldene, og Folk fra Finnedalen flokkedes under Kirkebakken, kunde det hændes, at et Par vemodige Feletoner fik hele Skaren til at lytte og dreje Hovederne om imod Aslak Skrædders elendige Hytte, hvor man skimtede et blegt Ansigt bag Ruden. — „Stakkels Ola!“ lød det da rundt om, og mange, især blandt Kvinderne, fik blanke Øjne.

Alle vidste om Ola, som sad derinde og spillede, at han var en Stakkel — at han kun kunde slæbe sig frem ved Hjælp af Stok og Krykke. Det var nok Fødderne, der var noget i Vejen med, og da han var født med den Legemsfejl, kunde man jo nok se, hvor haabløst det var alt sammen. — Havde han saa endda haft det godt hjemme; men det var saa langt fra. Aslak Skrædder, der kun var Olas Stedfader, holdt mere af Flasken end af sit Haandværk, og det var vel den væsentligste Grund til, at han saa tidt saa sig ond paa den ulykkelige Dreng og brummede, fordi han sad der Dagen lang og klimprede paa sin Fele uden at gøre mindste Nytte. — Var det ikke bedre, Vorherre tog saadan en Krøbling end lade ham leve andre til Besvær? Undertiden for Aslak saa haardt frem mod det hjælpeløse Barn, at Moderen maatte lægge sig imellem, skønt hun godt vidste, hun risikerede, Manden slog hende. — Aa, nej, det var ikke let hverken for Ola eller hans Mor.

Den eneste virkelige Glæde, Ola havde haft, saa længe han kunde huske tilbage, var den Vinter Knut Felespiller kom og forærede ham en Fele og lærte ham at spille paa den baade Slaatter og Viser. Det var, som om Tonerne bar ham højt op over Jorden, bort til andre Egne, hvor der var lyst og herligt.

Men Olas Mor græd mange stille Taa- rer og gik i stadig Angst for, hvordan Enden skulde blive. — Drengen blev jo større og mere følsom over for Stedfaderens vrede Hentydninger, og Brændevinsflasken vandrede hyppigere og hyppigere til Landhandleren.

Saa en Dag, da der var stort Bryllup i Bygden, hængte Aslak en Snor med en

Blikæske om Halsen paa Ola og sagde, at nu kunde han tage sin Fele og gaa ud og spille ved Kirkelaagen, naar Bryllupsgæsterne forlod Kirken; — saa fik han Brudestadsen at se med det samme og maaske et Par Skilling med sig hjem.

Ola blev ganske stum og stirrede som den, der pludselig staar Ansigt til Ansigt med noget forfærdeligt.

„Fatter du ikke Meningen, Gut!“ blev Aslak ved uden at ænse Drengens Fortvivlelse og indtog en truende Holdning. — „Skulde vi maaske blive ved at putte Maden i Munden paa dig? Du faar hjælpe lidt til du ogsaa!“

Moderen kom ind; hun var meget bleg, og hun vaklede for hvert Skridt. — „Sender du Ola ud paa Tiggerfærd?“

„Det gør jeg“, svarede Aslak Skrædder og slog Næven i Bordet; — „og i

gen og borede ned i Halmen efter Brændevinsflasken.

En Time efter vendte Ola tilbage, og Stedfaderen bemærkede sig straks Blikæskens, begærlig efter at se, hvor meget den indeholdt. — Aha, der var ikke saa faa Kobberskilling og Sølvskilling iblandt! — det skulde rigtig nok ikke blive sidste Gang, han sendte Drengen ud i sligt Ærinde; — underligt nok, at han ikke før havde tænkt paa det. —

Siden maatte Ola gaa den tunge Gang

Morgen sender jeg dig ud ogsaa, hvis du ikke tier!“ Manden var drukken og ophidsset, og det kostede kun et Ord, før han løftede Haanden til Slag.

Da tænkte Ola kun paa at redde sin Mor; med skælvende Hænder greb han efter Felen, halede Krykken frem fra Langfejlen og humpede ud af Hytten.

Olas Mor skjulte Ansigtet i sine Hænder og sank ned paa en Stol, men Aslak Skrædder smed sig brummende over Sen-

til Kirkelaagen mange Gange — somme Tider hver Dag, for om Sommeren kom der mange Fremmede for at bese Kirken og den skønne Dal.

Ingen anede, hvor det brændte den lille Spillemand i Sjælen, at han skulde staa her for at vække Folks Medlidenhed og tjene sit Brød ved at vise sit stakkels vanskabte Legeme frem. Ja, der var Tider, hvor han ligefrem ønskede sig død, for det gik jo mere og mere op for ham, at han ikke kunde vente sig andet af Fremtiden end et Liv i Sorg og Elendighed. Naar han var aller-

mest forpint, trøstede hans Mor ham og sagde, at han maatte ikke glemme, at Vorherre levede endnu, og at han kunde bringe Hjælp, selv om alle Veje syntes spærret. — Vorherre? — ja, der var engang, han drømte om, at Gud vilde lade ske et Mirakel ligesom med den værkbrudne i Bibelhistorien, men nu troede han ikke mere paa den Slags. — Og saa skete Miraklet dog alligevel, og det paa en ganske forunderlig Maade.

En Sommeraften, da der var stort Besøg af Turister ved Kirken, sad Ola som sædvanligt og spillede ved Laagen. Da kom pludselig en lille Pige springende hen imod ham; hun var saa fin og lys og saa saa god og uskyldig ud, som var hun fløjet lige ned fra Vorherres Himmel. Længe stod hun og betragtede den lille Felespiller. — „Dine Fødder vender forkert“, sagde hun endelig.

Det gav et helt Sæt i Ola, men han blev slet ikke vred, for han mærkede nok, at hun ikke mente noget ondt med det.

„Men dem kan Far sætte rigtigt paa“, blev hun ved og forklarede, at hendes Far var Professor og havde en stor Klinik for vanføre nede i Oslo.

„Ja, men jeg er født saadan“, sagde Ola næppe hørligt og rystede stille paa Hovedet.

„Det gør vist ikke noget“, tog hun ivrigt fat igen og fortalte om alle de Mennesker, hendes Far havde hjulpet. „Naa, du!“ lød i det samme en vred Stemme oppe fra Aslak Skrædders Hytte.

„Det er min Stedfar“, sagde Ola og gned atter løs paa Felen.

„Saa kommer vi i Morgen, Far og jeg; — vi bor paa Hotellet“, nikkede den lille Pige til Slut og løb atter op til Kirken, hvor hendes Forældre stod og nød den pragtfulde Udsigt over Fjeldnaden og Bjergene bagved.

Ola talte ikke om noget, da han kom hjem; men om Natten laa han længe vaagen og tænkte paa den lille Pige. — Var det ikke, som om han havde hørt en Røst fra Himlen. — Mon det virkelig kunde tænkes, at ... nej, nej, det var alt for vidunderligt til, at det kunde gaa i Opfyldelse! —

En Uge senere rejste Ola med Professoren og hans Familie til Oslo. Aslak Skrædder rasede længe efter, fordi han maatte undvære den lille Elkstraindtægt

og slaa af paa Brændevinen. — Hvad mon saadan en Professor bildte sig ind! — nu blev Gutten da helt spoleret, saa han ikke engang kunde krybe op til Kirkelaagen med Felen mere. —

Nogle Maaneder gik, og imens bredte allehaande Rygter sig i Bygden. Snart hed det sig, at Ola havde faaet begge Ben sat af, og snart fortalte man, at han gik frisk og rask omkring paa Gaden i Oslo. Det første vilde man tro paa; det sidste var umuligt.

Men en Dag holdt en fremmed Skyds uden for Aslak Skrædders Hytte; en tretten-fjortenaars Gut sprang hurtigt ned af Vognen og ilede ind i Stuen.

„Ola!“ lød en Stemme saa jublende glad, som den aldrig før havde lydt mellem disse fattige Vægge.

„Ja, Mor, her er jeg igen som det lykkeligste Menneske paa Jorden!“

— „Og du kan gaa uden Stok og Krykke!“

„Ja, hoppe og springe, om det skulde være!“

Aslak maabede, som havde han set en Aabenbaring. — „Du store Verden!“ sagde han kun; men der fortæltes siden i Bygden, at han var blevet saa forundret over dette Særsyn, at han helt lod være med at drikke Brændevin og blev mere flittig ved sit Arbejde.

Olas Mor græd af Glæde. — „At vi skulde opleve dette!“ gentog hun atter og atter og syntes paa een Gang, alt blev saa forunderlig lyst omkring hende.

Senere paa Dagen fyldtes Aslaks Hytte lidt efter lidt af Naboer og Bekendte, der kom for at se, om det virkelig havde sin Rigtighed, at Ola saa ud som andre Mennesker — han, der før havde været saadan en Stakkel. — Jo, sandt var det; men hvem kunde forstaa det? Man kiggede paa den hjemvendte, og man kiggede paa hverandre og mumlede noget om, at det var som et Mirakel.

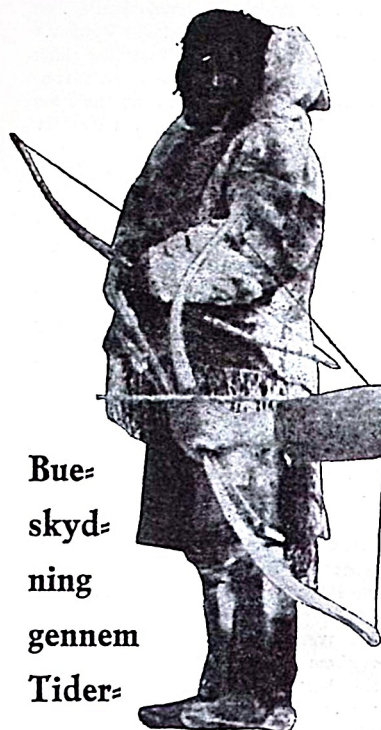
Og saa er der tilsidst kun at fortælle, at Ola nogle Aar efter blev Lærer, takket være Professoren, der stadig interesserede sig for ham. Senere fik han Plads i Nabobygden og blev en agtet Mand.

Men hver Gang han lærte sine smaa Elever om Vorherres Undergerninger, rystede han gerne lidt paa Stemmen og blev saa varm i Blikket, og somme Tider fortalte han Historien om den lille Felespiller, der havde tabt Troen paa Vorherre. Da blev der lyttende stille i Klassen, og glemte Børnene siden meget af det, de hørte i Skolen — Historien om den stakkels Krøbling ved Kirkelaagen glemte de dog aldrig.

Ejnar Schroll.

Husker du
paa Fuglene nu i Vinter?

Har du din Foderkasse
at passe?

**Bue-
skyd-
ning
gennem
Tider-
ne**

af C. C. Stender.

*Ogsaa Eskimoeerne
driver Kapskydning.*

gaa betydeligt længere og gøre lige saa god Virkning, men der skulde en sikker Haand til for at faa den til at ramme. Pilen skulde være let, ret og regelmæssig og Buen stærk og spændstig.

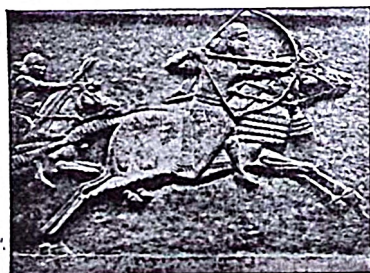
Saa langt det overhovedet er os muligt at spore tilbage i Tiden, kan vi finde Bue og Pil benyttet. Paa Malerierne i de ægyptiske Grave finder vi Bueskytter, og paa de assyriske Murrelieffer

— Robin Hood —
(fra en Illustration i
Howard Pyles Bog,
velvilligst udlånt fra
Chr. Erichsens For-
lag.)

Engang for Tusinder af Aar siden blev der gjort en betydningsfuld Opfindelse. Hvornaar det var kan ikke siges med Bestemthed, og hvor det var, er det umuligt at afgøre, men over hele Jorden har man draget Nytte af Opfindelsen. Ja, det sandsynligste er vel, at denne Opfindelse — Buen, som kan slynge et let Kastespjød længere end nogen Haand — er gjort flere forskellige Steder paa engang. Intet Redskab dannet af Menneskehaand har vel spillet en saa stor Rolle i Menneskeheds Kamp for Tilværelsen end netop Buen og Pilen. Det er kun faa hundrede Aar, siden Geværet og Krudtet her i Europa afløste den. Før den Tid var Buen det eneste „Fjernvaaben“, Menneskene havde. Det eneste Vaaben som indenfor en rimelig Afstand kunde indhente og nedlægge det flygtende Vildt eller den luende Fjende. Kastespjød var udmærket; men kunde ikke række nær saa langt. „En hvas og vinget Pil“ kunde

er buebevæbnede Soldater. Perserne var da ogsaa nogle af de berømteste Bueskytter. Naar en saadan med Buer og Pile bevæbnet Hær angreb, var det alt andet end morsomt at være Modstander; thi Soldaterne nøjedes ikke med at skyde lige mod Maalet; de kunde ogsaa sende Pilene i en Bue op i Luften, saa de faldt som en tæt Regn over Fjenden. I Slaget ved Termopyla truer Perserne saa-

Assyrerkekonge paa Jagt.

ledes med at formørke Solen med deres Pileregner.

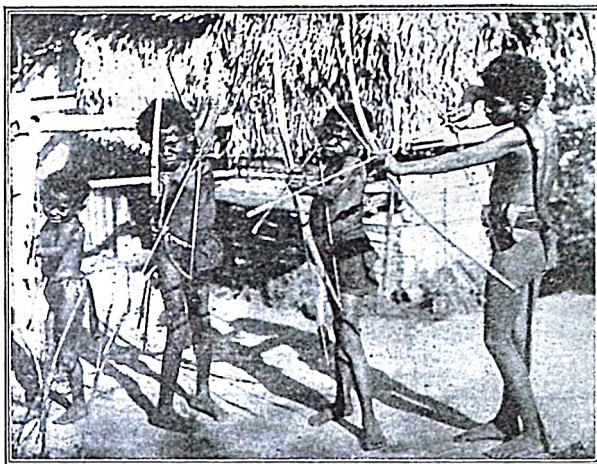
Romerne havde store Buer lavet af Horn, hvorved de fik den morsomme svajede Form, man sommetider endnu ser paa Billeder.

Op gennem Tiden kan vi følge Buen som Krigsvaaben, gennem Fortællingerne om de berømte Bueskytter, der har været til. Herhjemme kender vi næsten alle Fortællingen om *Palnatoke*, der paa Harald Blaatands Befaling maatte skyde et Æble af sin Søns Hoved. Han havde ved et Drikkelag pralet, af sin Skydefærdighed og sagt, at man maatte tage det allermindste Æble, man kunde finde og lægge det paa hvilken *Pog*, — d. v. s. Kæp — man vilde, saa skulde han med sin Pil skyde det ned med første Skud. Det hørte Kongen og befalede da, at *Palnatoke* skulde skyde Æblet af sin egen Søns Hoved, hvis han ikke kunde, skulde han som en ussel Pralhans have sit Liv forbrudt. Da Harald senere var

blevet dræbt af en Pil, som kom susende fra en Skovtykning, indrømmede Palnatoke over for Svend Tveskæg, at det var hans Pil, som var benyttet — uden han dog vedkendte sig, at det var ham, der havde dræbt Harald. „Sidst jeg saa den, var, da fløj fra min Bue!“

En lignende Fortælling finder vi i Svejts nogle hundrede Aar senere i Skildringen af Svejtsernes Frihedskampe og *Wilhelm Tell*, som Fogeden Gessler ogsaa tvinger til at skyde et Æble af sin lille Sønns Hoved, fordi Tell ikke har villet hilse den Stage med den fyrstekronede Hat, som Gessler har ladet opstille. Det farlige Skud lykkedes og viser, hvor dygtig en Skytte Wilhelm Tell var; thi enhver, som giver sig lidt af med Bueskydning, ved, hvor vanskeligt det er at ramme blot nogenlunde sikkert med en Pil. Kort Tid efter hævnedes Tell sig ved fra et Skjul at skyde Gessler ned.

En anden Bueskytte, der levede omtrent samtidig med Palnatoke, er *Ejnar Tambeskælve*. Han bór ikke forbigaa, naar Talen er om dygtige Bueskytter. Han var Nordmand, og i Kampen mod Olaf opdagede Svend Tveskæg hurtigt, at det gjaldt om at uskadeliggøre denne farlige Bueskytte; thi en Pil, han havde udskudt, var gaaet først gennem Masten, saa gennem Kong Svends Skjold og endelig gennem en af Skibets Planker ud

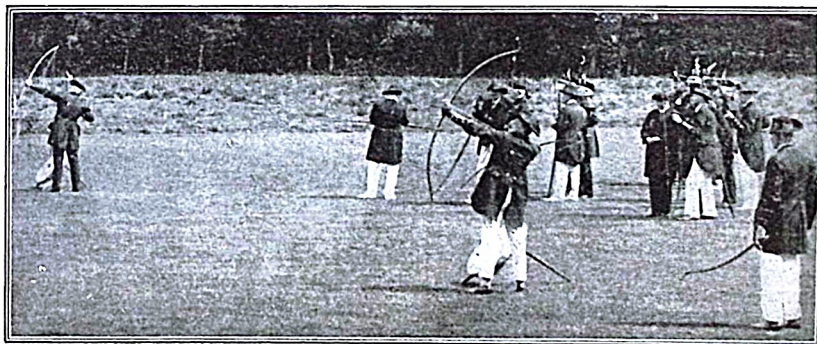

En lille Vild er ikke mange Aar gammel, før han har en saadan Færdighed i Brug af Bue og Pil, at vi andre maa misunde ham.

i Spen. Saa man forstaar, der har været Kraft paa. Ejnars Bue har heller ikke været helt almindelig, og selv maa han have været en Kraftkarl. Det lykkes da ogsaa Svends Folk at ramme Ejnars Bue, saa den sprang itu med et voldsomt Brag, og da Olaf spurgte, hvad det var, der sprang, svarede Ejnar: „Norge af din Haand“

Skildringerne af disse gamle, nordiske Bueskytter kan vi læse i *Saxos Dan-*

markshistorie. Et helt andet Sted har vi en Krønike, som ogsaa om ikke i Ord fortæller om Bueskydning. Den Krønike nævner ikke Navne, og hvad den fortæller skete nogle Tusinde Aar før Palnatoke og Ejnar levede. Denne Krønike er *Tórvmoserne*. Man har der fundet Uroksker, som man kunde se var saaret af Stenpile, for Pilehovedet sad endnu klemt fast mellem Knoglerne. Man kan ligefrem se for sig, hvorledes den store

I England findes mange berømte Bueskytteklubber, der afholder store Kapskydninger om den eftertragtede Spilpil.

Til venstre en dygtig Bueskytte, der har drevet det saa vidt, at han kan spille en Slags Golf med Bue og Pil i Stedet for Kølle.

Okse er styrtet af Sted gennem den vildsomme Skov med de skindklædte, skæggede Stenaldermænd hujende efter sig og med deres Pile stikkende ud af Ryg og Flanker. Saa er den i Flugten løbet ud i Mosen for at undslippe Forfølgkerne, men er gaaet til Bunds og druknet med Pilene stikkende fast i Ryggen, medens Forfølgerne slukrøret har staaet paa Moseranden og set den synke.

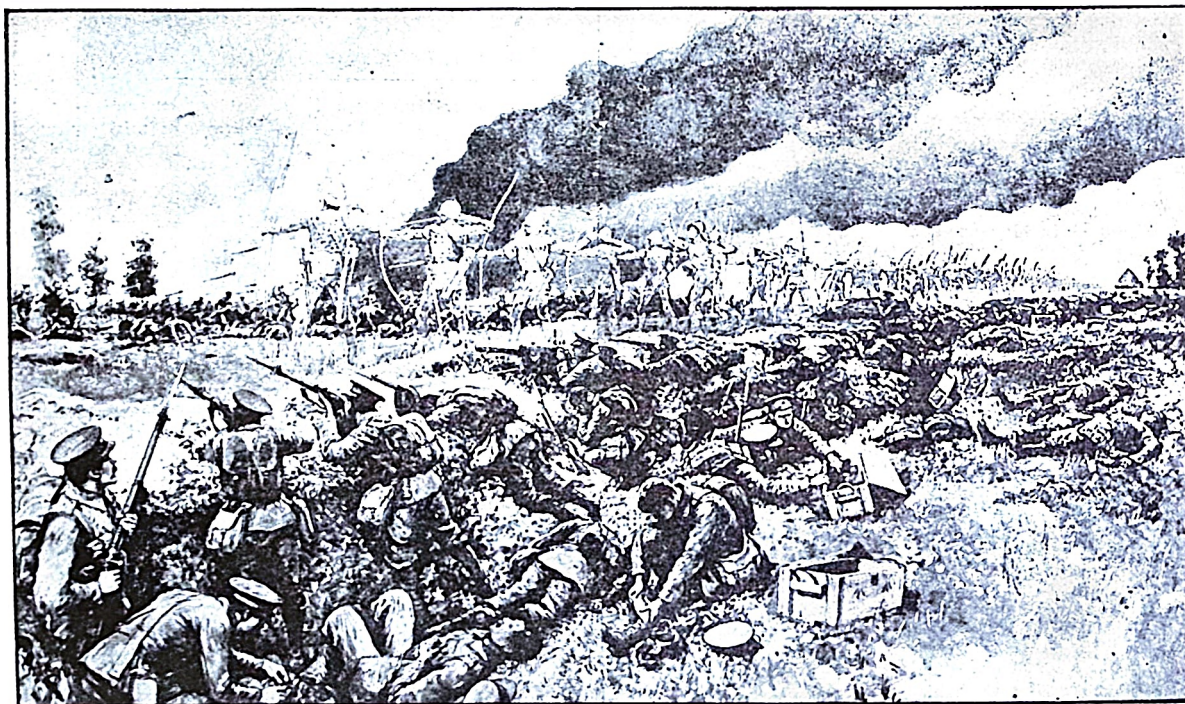
Paa Markerne og i Gravhøjene finder vi Stenpilespidser, saa smukke og regelmæssigt forarbejdede, at det er os en Gaade, hvordan de har kunnet frembringe dem i det haarde Materiale. Vi er ikke i Stand til at efterlave dem.

skyder omkap med Englands bedste Skytter og vinder den udsatte Guld-pil. Og der er Festen for Biskoppen af Hereford, under hvilken Robin skyder til Maals efter en fingertyk Hasselkæp og flækker den. Og mange andre spændende Beretninger er der i denne Bog.

I Middelalderens Slutning blev den lange lette Bue afløst af den tungere Armbrøst eller Flitsbue. Den udskød ikke lange Pile, men korte Jernbolte, til Gengæld skød den længere. Det var en saadan Wilhelm Tell brugte. Saa fulgte endelig det tunge Gevær efter, og dermed er det omtrent forbi med Bueskydningen. Nu er den ikke mere en

Livsbetingelse; men ligesom Spydkast er den gaaet over til at blive en Sport, en smuk og gavnlig Sport, der øver Haandens og Øjets Sikkerhed.

I England — Robin Hoods Fædreland — har der da ogsaa i mange Aar bestaaet Bueskydningsklubber, der dyrker Bueskydning med Langbuer af samme Slags, som Robin Hood og hans Mænd brugte, og som for en stor Del var Skyld i, at Englænderne vandt Slagene ved Crecy (1346) og Poitiers (1356). Den ældste Klub: *Woodmen of Arden* fører sine Traditioner helt tilbage til det 18de Aarhundrede og afholder hvert Aar Kapskydning ved Meriden i Warwickshire.

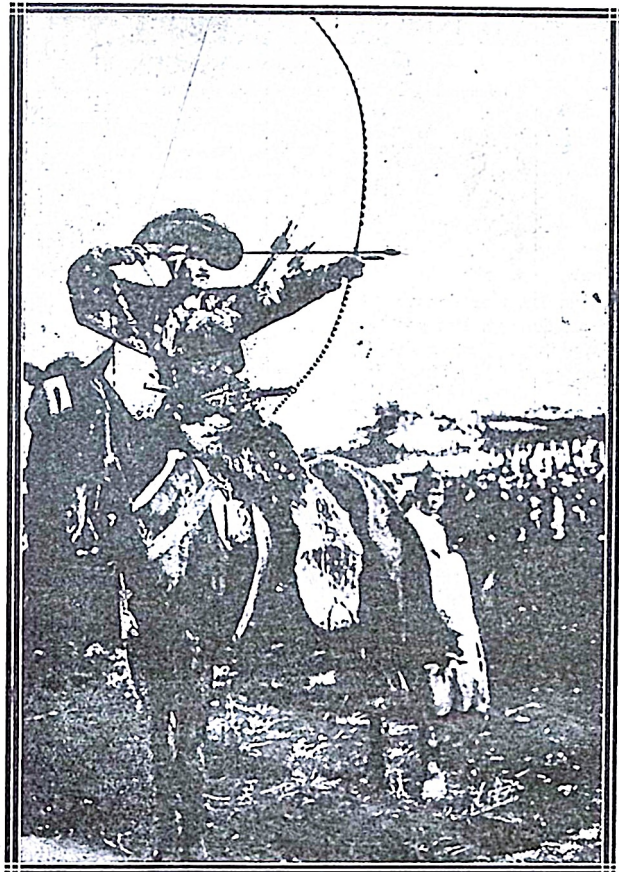
Er nogen Bueskytte blevet berømt, saa maa det være Robin Hood. Hvem kan vel sidestilles med ham i Skydefærdighed? Har I ikke allerede læst om hans Bedrifter, saa er det paa høje Tid, I faar fat i Howard Pyles Bogen om Robin Hood og stifter Bekendtskab med ham og hans tapre Folk som f. Eks. Little John og Alan-a-dale. De kan haandtere en Bue som ingen andre. Der er f. Eks. Præmieskydningent i Nothing-ham, hvor Robin forklædt som Tigger

Et udbredt engelsk Sagn fra Skyttegravene ved Mons under Verdenskrigen 1914 fortæller, at Soldaterne pludselig saa en lang Række lysende Skikkelser foran Skyttegravene, og de hørte ogsaa Pilenes Hvislen og Susen. Det var Sgt. Georg, der havde sendt sine Agincourt-Bueskytter (Agincourt, fransk By, hvor Englænderne 1415 sejrede over Franskmændene) for at hjælpe dem i Kampen.

Præmierne er en Sølvpil. I Skotland findes ogsaa en saadan gammel Klub, som ofte holder Kapskydning med den ovennævnte Klub.

Ogsaa Flamländerne i Belgien dyrker Bueskydningen. I gamle Dage var de berømt for at lave gode Buer og Pile, og endnu i vore Dage samles de til „Fugleskydninger“ og der er mange drevne Skytter imellem.

(Fortsættes Side 14).

En japansk Bueskytte, der giver Opvisning ved det kejserlige Hof.

Den korrekte Bueskyttestilling.
Læg Mærke til Skyttens originale Klubdragt.

(Tekst til Billedet nederst til venstre).

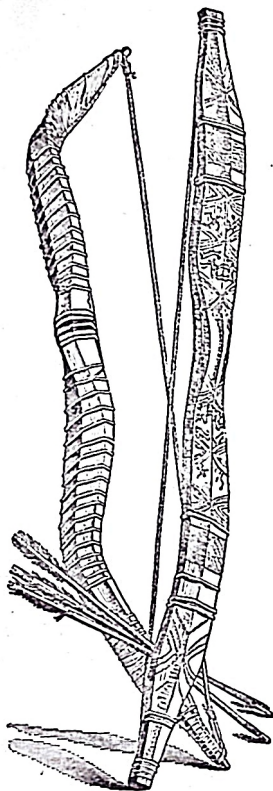
Med Pilen dræbtes sikkert og let det store Vildt; den udskødes paa nært Hold med en saadan Kraft, at den ofte kunde gennembore hele Legemet. Dette er saa meget mere forbavsende, som den Bue, der let skal kunne haandteres paa Hesteryggen, medens Dyret er i fuld Fart med Tømmen hvilende paa Halsen, maa være kort, ikke over 3 Fod (1 Meter) lang. Den maa altsaa være af betydelig Spændkraft.

De Indianere, der jagede til Fods, havde længere Bue og Pile, som de forstod at bruge paa lange Afstande.

Andre Stammer, som f. Eks. Mandanerne var opvede heri, for dem gjaldt det mest at kunne udskyde saa mange Pile som muligt i en given Tid. Derfor holdt de ogsaa Vædekampe, hvor den tog Prisen, der kunde holde flest Pile svævende i Luften paa én Gang, og der var dem, der drev det til otte, saaledes altsaa, at den først afskudte endnu ikke var falden til Jorden, inden den ottende forlod Strengen.

Bisonjagt paa Prærien.
(læs hosstaaende Tekst).

Nordvest-Indianernes Bue og Pile.

(Fortsat fra Side 12).

Ellers eksisterer Bueskydning „som Lævebrød“ nu kun hos Naturfolkene hele Jorden rundt, hvor det at eje et Gevær er en Luksus, som ikke er opnaelig for enhver.

Alle raske Drenge med noget af „den hellige Ild“ i sig ser op til de græve, gamle Bueskytter og vil gerne ligne dem; men kun faa naar længere end til Ønsket, for der skal alligevel mere til end blot at ønske. At blive en dygtig Bueskytte kræver indgaaende Kendskab til sin Bue og sine Pile, og ikke mindst en stadig Træning og en stor Taalmodighed, og dette sidste skorter det som Regel paa. Alene for Taalmodighedens Skyld bør vi derfor tage Bueskydning op som Sport og prøve paa at slægte vore Forfædre paa og maaske blive lige saa dygtige Bueskytter.

C. C. Stender

Hvad er Julen?

Ja, for de smaa Børn er den vel Indbegrebet af alt festligt. Det gælder den lille, pjaltede Baggaardsdreng, der staar og trykker Næsen flad mod Stormagasinet straalende Rude og mumler: „Jeg si'r Helle for den store, hvide Bjørn deroppe paa Hylden!“ — og det skönt han døds-sikkert ved, at den aldrig nogensinde vil komme til at ligge paa hans Julebord! Og det gælder Barnet fra det rige Hjem, der oplever Julens „Eventyr“ i Form af Gaasestæg og Pebernødder, Julegaver og Juletræ, Marcipangrise og Krakmandler... Julen er for dem begge: et festligt Glimt — en Stjerne, der faar alle andre Stjerner til at blegne...

Og for den gamle — for den, der fik Furer og Rynker om Øjnene — for den, der fik kroget Ryg og ludende Gang under Tyngden af Livets Byrder — for ham blev Julen *Minderne Fest*... Mindet om Barnejulen derhjemme faar hans Øjne til at straa Minderne om noget lyst og stort og vidunderligt, som end ikke de graa og slidfulde Hverdage har kunnet tage fra ham...

Men hvad er saa Julen for jer store Drenge — rom hverken er Børn eller voksne? Hvad er Julen for jer unge? Har den mistet sin Betydning? Blev den kun til en kærkommen Ferie — et Par velkomne Dage, fri for Pligtarbejde og Lektieslid?

Jeg tror det ikke! Vel ved jeg, at I ofte — sky for at vise jeres indre Følelser — lod, som om I fandt det hele latterligt. I havde svært ved at tage Far og Mor eller lille Søster i Haanden, naar I skulde gaa om Juletræet — og I sang kun nødtigt med, naar de gamle, kendte Julesalmer lød...

Nuvel — I skal have Lov at fejre Jul paa jeres Maade. I skal have

EN JULEHILSEN

FRA GUNNAR JØRGENSEN

Lov at gemme „Julens Hemmelighed“ hos jer selv — blot den er i jeres Sind — blot den lever dér og giver Julen Indhold.

Og hvad er saa „Julens Hemmelighed?“ Den er frem for alt *ikke* en Lektie, I har lært i Skolen! Den er hverken udenadlærte Skriftsteder eller opremsede Salmeverse! Den er ikke en Fortælling i et mærkeligt Sprog om en mærkelig Mand i et mærkeligt Land... nej, den er en simpel og ligefrem Virkelighed — et Bud til hver enkelt af jer om noget, som I vil møde daglig — i Skolen, i Hjemmet, paa Værkstedet — et Svar paa det største af alle Spørgsmaal: Hvad er Meningen med dette sære Menneskeliv? Hvor finder jeg de evige Værdier, som jeg kan bygge mit Liv paa?

Skal jeg lære at *hade* eller skal jeg lære at *frugte*? Skal jeg opøve Evnen til at *trodse* alt og alle — og kun tænke paa mig selv? Spørgsmaalene er mange. Hver eneste af os gemmer jo Spirer til Had og Frygt og Trods i vort Sind.

Og saa er det, at Julen sætter ind med sit stilfærdige: „Du skal *elske*.“ Du skal i alle dine Handlinger søge at glæde *andre* — først da bliver du selv lykkelig og glad.

Er det sært, at netop Julen blev den *glade* Højtid! Den Fest, hvor vi gav Gaver til dem, vi holdt af! Gid de mange gode Juletanker og de mange venlige Julesmil ikke maa dø bort, naar Festen er endt, og Hverdagene vender tilbage.

Thi naar det kommer til Stykket, er det i Dagligdagene ofte graa og trange Taage, at *Julen* skal staa sin Prøve... vise, hvad den var værd...

Gunnar Jørgensen.

Saa dan en Vinter det dog faldt i med. Der var lidt baade at bide og brænde i den gode Stad København til Juleaften i det strenge Aar 1658. Svensken laa udenfor Voldene og passede paa, at intet slap ind i Byen, og havde Hollænderne ikke ført de gode Sager med sig, da de i Oktober kom Byen til Hjælp, havde det set endnu værre ud.

Skade ogsaa, at det skulde fryse saa væmmeligt; thi Brændsel var næsten ikke til at opdrive. Bagerne forlangte otte Skilling for at bage et fire Skillings Brød. Fattigfolk frøs, saa det knagede

EN MÆRKVÆRDIG JULEAFTEN

af Marius Dahlsgaard
med Tegning af E. Stangerup.

snakkede med hinanden Lillejuleaftensdag om Eftermiddagen, da de listede gennem Dronningens Enghave og ned til Kalvebodstrand. Morten Haverdal havde sin lille Dattersøn, Palle, med. Hans Mor var død og borte, og hans

cember døde Gyldenløve. Det var vist ikke en skøn Død, han havde faaet, og rasende havde han nok været hele Tiden, han laa i sin Seng og ventede Døden. Først da de fik Mester Jens fra Studenterkirken hentet, faldt der Ro over ham.

Palles Far havde vovet sig for langt frem ved et Udfald; det var forresten det sidste, Gyldenløve førte; men han blev omringet sammen med flere andre Borgersoldater og slæbt ud til Lejren ved Valby.

Nu vilde Morten og Jens ud paa Isen og prøve, om de ikke kunde bjerge sig

i de magre Ledemod. Rige Folk frøs ogsaa; men de havde i hvert Fald Klæder, de kunde hytte sig i. Hollænderne, som skulde hjælpe os, brød Husene ned i Nyboder og brændte dem. Det kunde de jo gøre, da de var Venner og kunde raade sig selv.

Det var om den Slags Ting, Jens Kongsvang og Morten Haverdal gik og

Far var blevet fanget forleden ved et Udfald fra Voldene.

Han havde kæmpet under Gyldenløve, og der var de værste Vovehalse. Generalen var som en Hvirvelvind. Hul — Hej! Hvor det skulde gaa løs, naar han var i Spidsen! — Og Blod kostede det, naar han og hans Folk kom i Basketag med de lede Svenskere. Men den 11. De-

et Far Aal til Julemad, og Palle fulgte med Gammelfar. Hvor skulde han være? — Ingen tog sig af ham i disse Tider, hvor alle havde nok med sig selv at gøre.

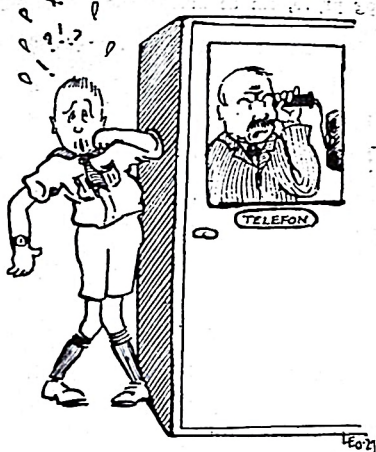
Han bar Isøksen, og hver af de to Mænd slæbte Stangjernet med den lange Stage paa bag efter sig.

(Fortsettes Side 18)

Den mystiske Telefonsamtale.

Lille Peter var Troppens Detektiv, og overalt var han paa Færde. Som nedestaaende Tegning viser, var han heller ikke bange for at overvære Telefonsamtaler, men denne Gang fik han sig en ordentlig Forskrækkelse. Han kunde jo naturligvis ikke høre, hvad den ene Part sagde, men læs du nu det igennem og prøv saa paa at sætte den andens Ord ind. Behøvede Peter saa egentlig at blive saa forskrækket?

Læs om de nærmere Betingelser Side 32.

Klokken 7 — ja, saa maa vi vel til det. Har du saa alt klart?

Bange for at blive opdaget. Naa, vi kan jo ogsaa faa ham hjem til mig.

Lad nu være med at være saa blødsøden. Børnene — pyt! Har han fortjent det bedre maaske. Dø skal han!

Du behøver ikke at være bange — jeg er sikker nok paa Haanden.

Kniven — jo, den er i Orden.

Skyde! Nej, jeg har ingen Patroner.

Godt saa — jeg skal nok være paa Pletten.

Farvel, og hold saa bare Tand for Tunge — Farvel!

JULENUMMERETS PRÆMIEOPGAVER

Nr. 2.

Sammen-
lægningsopgave.

Kalkér de smaa, sorte Brudstykker af saa nøjagtigt som muligt og saml dem paa en særlig Maade. Saa vil de kunne sættes sammen, saa de forestiller et Dyr, der er kendt for sit hurtige Løb.

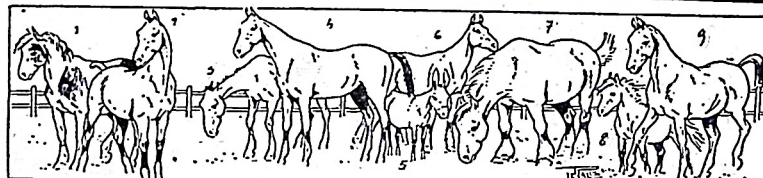
Læs om de nærmere Betingelser Side 32.

Nr. 3.

Ovenstaaende lille Rebus er ikke svær at løse, og naar du har løst den, vil du forhaabentlig give os Ret, at det er sande Ord.

Læs om de nærmere Betingelser Side 32.

Nr. 4.

Er du skarpsindig?

— Saporøv paa at gætte, hvilken Hest, der passer til de forskellige Personer! Baade disse sidste og Hestene er nummererede, og du skal altsaa stee de rette Numre sammen.

Læs om de nærmere Betingelser Side 32.

Nr. 5.

Hvad er dog dette her?

Du skal blot finde en virkelig træffende — alvorlig eller morsom — Underskrift til dette lille Amatørbillede, der saa herligt minder en om Sol og Sommer.

Læs om de nærmere Betingelser Side 32.

Nr. 6.

For vore unge Digtere og Forfattere.

Redaktionen har modtaget hosstaaende to Tegninger fra en ukendt Forfatter, der skriver: Manuskriptet er vedlagt; men det var der ikke. Vi stiller nu vore unge Digtere og Forfattere den Opgave, at skrive en ganske kort Fortælling, saa Billederne passer.

Læs om de nærmere Betingelser Side 32.

Læs om
"Spejdernes
Magasins" store
Julelotteri
Side 32.

Alle Løsningerne paa ovenstaaende Præmieopgaver vil du finde i Februar-Nummeret.

(Fortsat fra Side 15)

Nu var de endelig tilstrækkelig langt ude paa Isen. Der henne ret ud for de store Piletræer, saa man havde Frue Kirkes Spir lige midt i det højeste Træs Krone, var der godt med Aal.

Jo! — Gammelfar vidste Besked.

Han havde hentet manganen fed Aal her i Vinterkulden, naar Isen bandt, og man ikke kunde komme ud med Baad og andre Fiskegrejer.

Han huggede et Hul i den tykke Is, og det gjorde Morten Haverdal ogsaa. Men Øksen var tung, og det værkede slemt i de magre Arme. Men allerværst var det dog, som Kulden bed i Fingrene. Hvert Øjeblik maatte han puste i Fingrene for at faa Liv i dem. — Palle blev sat til at hugge et nyt Hul.

„Se her! — Her er der en rigtig Svend!“ raabte Gammelfar, da han trak en tyk, stor Aal op. „Den kan fedte sig selv, og Fedtelse er der ikke Overflod af i Kjøbenhavn.“

„Som den vrider sig!“ sagde Palle og pirrede til den med Ispøksen. „Den vilde vist gerne ned i Hullet igen.“

„Hoho! — Men det faar den ikke Lov til. Modet gaar af den, naar den bliver kold om Næsen; ja, mænd gør det saa!“

Op Gammelfar fik Ret.

Aalen laa snart paa Isen, frossen og stiv som en gammel, forvreden Trærod, og som det gik den, gik det mange af dens Kammerater, for Jens Kongsvang og Morten Haverdal trak den ene dejlige Aalefisk op af Stanghullet efter den anden.

„Hug nu godt til!“ opmuntrede den gamle. „Du maa ikke blive kold, lille Palle. — Saa faar du Halspine og Tandværk. Saa kan jeg ikke sove, og det er næsten den eneste Glæde, jeg har i denne strenge Tid.“

„Jeg fryser, Gammelfar!“

„Rend en Tur hen til Jens Kongsvang, syv Gange frem og tilbage! Det giver Varme i Pusselankerne!“

Palle stak i Rend; men det var saamænd en ynkelig Galop.

Der lød en klappende Trampen i det fjerne. Hvad det kunde være var ikke nemt at sige. Se det, kunde man ikke, for nu var det ved at blive helt mørkt.

„Hvad mon det er, der lyder saadant?“ raabte Jens Kongsvang.

„Jeg ved det ikke!“ svarede gamle Morten. „Det lyder nærmest, som det

var Ryttere. — Det var vist klogest at snakke lidt mere stille. Ingen ved, hvor Svensken har sin Gang.“

„Jeg fryser, Gammelfar!“ klynkede Palle. „Skal vi ikke snart hjem.“

„Vist skal vi hjem. Det skal ikke være saa længe. Bare et Par Stød til i dette her Hul. Det gav saa rart med Aal.“

Den klappende Lyd kom nærmere.

„Jeg er saa ræd, Gammelfar —“

Palle kom ikke længere med sin Frygt, for i det samme lød der et tordnende „Wer da!“

„Jesus Krist! — Svensken er over os!“ skreg gamle Morten Haverdal, og i samme Øjeblik rev han sin gamle, fedtede Hue af og stod med ydmyge Lader, som Folk plejede van for høje Herrer.

„Hvad bestiller I her?“ spurgte Vagtmesteren. Han talte forstaaeligt Svensk.

„Stanger Aal. — En liden Aalefisk til en Gamlings Juleaften, høje Herrel!“ svarede Morten Haverdal.

„Pil de Aal op! — Dem kan vel en svensk Krigsmand ogsaa æde sig mæt i. — Rub dig!“ Og han gav den arme Palle et Prik bagi med den lange Rytterkaarde.

„Naa, saa I stanger Aal og udspejder Hans Majestæts Krigsfolk?“ fortsatte Vagtmesteren bøst.

„Vi er ikke Spejdere, men ærlige Fatigfolk inde fra Staden, og den dyre Nød har drevet os ud paa denne Færd,“ forsikrede Gammelfar og Jens Kongsvang i Munden paa hinanden.

„Det faar vi undersøgt, naar I kommer ud i vor Lejr. Et Stykke Hyssing om begge Tommelfingre og en Trommestik imellem har tit faaet Folk paa andre Tanker.“ Vagtmesteren grinede, saa hans hvide Tænder lyste trods Mørket. „Jöns Larsson, Egbert og Moritz! — Bind i hver en Stigremmen og lad dem strække ud. Dansken kan være over os, inden vi aner det. — Du, Jöns, er den ærligste. Tag du Knægten og Aalene. Pas godt paa de sidste. De er bestemt for min egen Mund.“

Mændene tiggede og bad, og Palle græd, som om hans Liv havde Ende. Han var saa bange for, at de store, vilde Rytterheste skulde træde ham ned.

Men den svenske Soldat, der hed Jöns Larsson, lod ikke til at være af de værste. Saa snart de var kommet i Gang

*) De fleste svenske Soldater var lejede Tyskere. — Wer da — Hvem der.

med Hestene, greb han Palle i Trøjekarven og smed ham op foran sig.

„Pas nu paa Aaleposen, Pojke!“ hviskede han ind i Palles Øre. „Er den tabt, bliver Vagtmesteren som en brølendes Løve, og saa kan han nemt komme for Skade at hugge Hovedet af dig.“

Det blev en bedrøvelig Ridetur.

Med Jens Kongsvang gik det saa nogenlunde. Han havde lange Ben og skridtede godt ud. Men med gamle Morten Haverdal var det en anden Sag. Han var for gammel og for stiv; forsulten var han ogsaa, saa den Løbetur var ved at blive ham alt for haard. Derfor skreg han, saa det var en Gru.

„Hold din Mund i, gamle Tudemikkell! — Vil du lokke Danskerne over os?“ skreg Vagtmesteren.

„Gud se i Naade til mig, gamle Stakkel!“ klynkede Morten. „Gid jeg var død!“

Rytterne var ved at sætte op ad Valby Bakke, og her kunde den gamle Mand ikke følge med. Han vaklede og dinglede og faldt højt skrigende ind under Hestene.

„Nu skal jeg stoppe din Hals!“ brølede Vagtmesteren og skød den mishandlede Olding en Kugle gennem Hovedet.

„Hvorfor skød de?“ spurgte Palle forskrækket. Han havde ikke set noget af det, der foregik og var saa smaat ved at komme til Hæfterne igen.

„Det var Løpsensskud,“*) hviskede Jöns Larsson, der i sit Hjerte havde ondt af den lille Dreng.

De kom nu ind i Lejren, og her var der baade Baal og Falder, saa der var saa lyst som paa den klare Dag.

Vagtmesteren kom frem for sin Kaptajn med de to Fanger. Han fortalte, hvordan han havde fundet dem paa Isen, og at han havde taget dem med, fordi der altid savnedes Folk til at arbejde i Løbegravene.

„Havde du ikke tre Fanger?“ spurgte Kaptajnen. „Jeg ser kun to!“

„Jo, men den tredje var for gammel og for aflægs, og saa hylede han saa urimeligt, at jeg skød ham.“

„Knægten var heller ikke for god at skyde; han duer ikke til noget. — Men havde de ikke nogle Aalefisk?“

„Jo, nogle havde de da,“ og hvor nødig

*) Løpsensskud — Signal til de svenske Forposter.

Vagtmesteren end vilde, maatte han frem med Posen.

„Lad mig sel!“ sagde Kaptajnen. „Der er jo fine Fisk imellem!“ — og saa befalede han en Soldat at bringe dem hen til den Gaard, hvor han boede.

Nu gik de ogsaa Vagtmesterens Næse forbi.

Jens Kongsvang blev bastet og bundet og ført hen til en lang, lav Bygning af den Slags, man kalder en Barak. Herinde laa der en Del danske Fanger i en Bunke uren Halm.

Det var de arme Stakler, som man tvang til at grave Løbegrave mod deres egne Landsmænd.

Palle var saa bange, da han kom derind, at han rystede over hele Kroppen som en lille rød Hund. De mange vilde Ansigter, som stirrede paa ham fra Halmen i det kun sparsomt oplyste Rum, gjorde ham næsten ude af sig selv af Rædsel.

Men da fik han pludselig Øje paa en Mand med et mægtigt lyseblondt Skæg.

„Fatter!“ skreg han og for hen og kastede sig ind til Manden.

„Men er det dig, Palle? — Hvor kommer du fra?“ spurgte Mikkel Møenbo sin Søn. „Du er en køn en, at du render fra Gammelfar og ud i Svenskelejren for at finde Fatter!“

„Nej! Nej! Saadan gik det slet ikke til. — Vi var ude at stange Aal paa Kalvebodstrand, Gammelfar og jeg og Jens Kongsvang. Svensken kom over os, og de tog baade os og Aalene — og saa skød de Gammelfar, da de red op ad Bakken og han ikke kunde vinde med.“

Palle hulkede højt.

„Ja! — Det er dyre Død sandt hvert evige Ord, som Drengen siger. Vi gjorde ikke en Kat Fortrød, og dog jog de os med Sporer og bankede os i Hovederne med Pallaskhaandtagene, saa jeg ser Stjerner endnu. — Det var saamænd en Naade, at de skød gamle Morten Haverdal!“ faldt Jens Kongsvang ind. „Han var ikke blevet Menneske efter den Omgang.“

„Svensken er et ondt Folk, og han gør kun Mørkets Gerninger,“ sagde Mikkel og trykkede sin Søn tættere i Favn.

Som han sad der med Drengen ind mod sig, kunde han mærke noget langt og haardt i Palles Lomme.

Mon det kunde være en Kniv. Et Vaaben var altid en Vej til Frihed.

En lille Historie i Billeder og uden Ord.

„Hvad er det, du hår i din Lomme, lille Palle?“ hviskede han.

„Det er en Fil, som Gammelfar laante af Bornholmer Lars. Den skulde vi file Jernene med, om de blev sløve.“

Det var jo Vejen til Frihed.

„Jens Kongsvang! — Hører du, Jens? — Rul dig nærmere til mig! — Den velsignede Dreng har en Fil.“

Han trak den frem. — Den var god og hvas.

„Nu, Jens, maa vi i Gang med Jernene. Han har jo Frelsen med sig. Kom nu! — Lænkerne maa af. — Saa kommer vi nok gennem Linierner.“

Han var saa ivrig, at han næppe kunde tale. Jens Kongsvang var straks med paa, hvad der skulde gøres. De kunde dristigt file løs. De andre Fanger gjorde Larm nok, saa der var ingen, der lagde Mærke til, hvad de havde for.

Palle blev tvunget til at lægge sig ned i Halmen. Han skulde sove. Men det vilde han nu ikke. Han vilde se, hvordan det hele skulde gaa til. Men han var alligevel for træt, og han sov snart som en Sten, overvældet af de oprivende Begivenheder.

Han vaagnede ved, at hans Fader ruskede ham i Skulderen.

„Kaa du nu vaagne, lille Palle! — Nu maa vi se at slippe gennem Lejren og ind til Byen. Vi har faaet Jernene af os.“

Jo det kunde nok være, at Palle kunde vaagne.

Han stod snart med klare Øjne mellem de to Mænd, som lagde Jernlænkerne sammen. Det var deres eneste Vaaben.

Faklen var for længst gaaet ud og nu lyste kun en Hornlygte i det store Rum.

„Saa!“ hviskede Mikkel, da de listede ud gennem Døren fra Barakken.

Det gjaldt Vagten, som stod med Partisanen*) i Armen og vendte Ryggen til dem.

De to Mænd listede sig ind paa ham. — Jernlænkerne susede i Luften, og han sank til Jorden uden en Lyd.

I en Haandevending snappede de hans Kaarde og Pistol, og saa sprang de af Sted ud af Lejren, slæbende Palle imellem sig.

*) Partisan — en Økse, der ogsaa havde Spydsod.

(fortsættes Side 29).

„Hvor har du faaet det lange, hvide Mærke fra, som du har i Haaret, Simson?“

„Det er en Kakkelovn ...“

„Du har da ikke faaet en hel Kakkelovn i Skallen! Vel har du et Hoved som en Neger, men“

„Uh, hvor er du dum! Det var mig, der faldt en Gang hjemme, og Kakkel-

Ebbe Lieberath:
Paa Kælkebakken

Illustreret af Asger Riber.

ovnsdøren stod aaben, og saa rev jeg mig lidt.“

„Lidt sagde du; det er jo langt som en Finger, og Mærkerne efter Ritraaden ses jo paa lang Afstand“

„Saadan var det nu,“ afbrød Simson ham og trak Klassehuen over sit kulsorte, runde Hoved. „Her skal du se en fin Mønt, du, ægyptisk, rigtig ægyptisk forstaar du.“

Og saa begyndte han at rode i Lom-

merne, rode saaledes, som vi alle kender. Først den ene Skulder i Vejret, saa den anden, saa den ene Haand over den anden Bukselomme, og saa den anden over den ene og om igen i et Køre, medens Underlåben skyder sig langt frem under Næsen, og Tungen nu slaar mod den Bagbords- nu mod den Styrbords Side.

En lille „ægyptisk, rigtig ægyptisk“ Mønt er som en Draabe i Havet i Forhold til hvilken som helst Lomme, det være sig Bukse-, Veste- eller Jakkelomme i en tolvaars Knægts Hverdagsudrustning. Altsaa maatte *Karlssoons Geografi* og en Regnebog, som ved Undersøgelsens Begyndelse sad fastklemt i venstre Armhule, vel skifte Plads en halv Snes Gange, indtil et Stykke halvtvgget Lakrids i Jakkelommens Dyb til sidst blev spiddet paa en nysgerrig Pefingernegl, hvis yderste Millimeter med afgjort Held konkurrerede i Farve med Lakridsstumpen.

Messingskrue (middelstor)	1 Stk.
Do. (lille med stor Spids)	1 Stk.
Fiskekrog med Øje	1 Stk.
Do. uden Øje	1 Stk.
„Ægyptisk Mønt“	1 Stk.

Omtrent som Rosiner i et Kaffebryd sad fastklinet i Lakridsen:

Tro nu ikke, at denne Inventarliste er overdreven, nej, langt fra.

Jeg husker en „Sirupslik“, der en Gang for mange Aar siden blev købt for en Kapital af en (1) Øre omtrent Kl. 10 Formiddag. „Slikket“ blev fortæret i Smug i Løbet af en Skrivetime, en Dansktime og en Regnetime, og da den efter sidste Times Slut skulde gaa sin endelige Undergang i Møde, havde den med sig fra Bukselommen fire Frimærker, Tasmanien, New Zealand (2 Stk.) og Argentina, en slidt Tinsoldat, fransk Kyrasser, og en Hjørnetand af Hundeslagsen. Alt Lommeulden regnes ikke med hverken paa Lakridsstumpen eller „Sirupslikket“.

„Kom ikke og sig, at der findes andet end Ur og Lommeurklæde i min Drengs Lomme.“

Det var en Mor, som udtrykte sig saaledes en Gang. Men da jeg artigt overrakte den stolte Mor et firtommers Søm og Indmaden til et lille Vækkeur, i hvis indviklede Maskineri, der sad et Stykke Tyggegummi, lo hun med os andre og gav sig paa Naade og Unaade, navnlig da dette kun var Høsten fra den ene Bukselomme.

Drengen fik i al Stildhed Skænd af mig for Spømmet, thi det er for farligt at have i Lommen.

Naa, det hører jo strengt taget ikke til Historien.

Simson brækkede Mønten løs, puttede den i Munden og suttede den ren, og saa — pytt — laa den blank og fin i Haandfladen.

„Her ser du! Den er fin, hva'!”

Kammeraten tog Mønten i Øjesyn og stak leende Hænderne i Lommen.

„Den ægyptisk! Med firkantet Hul i! Du er vel nok en Kender af, at den er kinesisk!”

„Kinesisk!”

„Det er ikke noget at være ked af, for de er lige saa fine, akkurat lige saa fine, selv om de ikke er ægyptiske.”

Hvorefter Simson som sædvanlig fulgte sig trøstet og gemte Mønten igen.

Som sædvanlig, ja. Sagen var den, at lille sorte Simson altid var udsat for Kammeraternes ubarmhjærtige Løjer og ikke havde haft mange glade Dage i Skolen, i al Fald ikke i Begyndelsen og før den slanke, lyshaarede, kønne Dreng, som nu stod over for ham, begyndte at tage sig af ham, naar de andre blev for slemme. Simon Meier Bjulowinski, Södra Liden 24, Göteborg, var hans fuldstændige Adresse.

Men Adressen var ganske unødvendig, for saa vidt man vilde undersøge, hvorfra hans Fader stammede, thi det saas tydeligt paa „Udskriften”.

Korte, lidt krumme Ben og store Fødder; stor, meget kroget Næse, og stort, tæt blaasort Haar. Det var Haaret, som havde faaet Kammeraterne til at sætte et „S” i hans Fornavn, thi saa lille han var, besad han en Styrke, som var rent udforbavsende for hans Aar*).

Der laa altsaa Respekt i Øgenavnet og iøvrigt ogsaa et lille Stænk af Beundring, lige siden han en Gang i Raseri havde løftet en Skolepult og havde kastet den efter sine Plagenander. Ellers skal der to Mand til at løfte en Pult.

Og da saa lille Sjögren pludselig en skønne Dag stillede sig ved Siden af Simson og med Næverne knyttede skreg: „Holdt, nu kan det være nok!” saa var der mange blandt de andre i Klassen, som tænkte, om det ikke var bedst at holde op med at drille Simson.

Ikke fordi nogen af dem var bange for Sjögren eller for Simson. Men alligevel. Saadan noget ligesom ligger i Luften, særlig naar man egentlig ikke har noget imod Ofret eller er vred paa ham, men bare synes, at det er Sjov at lave lidt Fæst.

Og Simson var sjov at drive Løjer med, for han blev saa ustyrlig vred, saa han for omkring som en veritabel Vildkat, fnøs og skreg, slog og bed og rev; ja, det kunde ske, at han til sidst laa og rullede om paa Gulvet og i fuldstændigt Raseri gravede Neglene i Gulvet, saa det røg med Træsplinter.

Saa var hele Klassen ved at knække sammen af Grin, undtagen Sjögren og et Par Stykker til — men ikke mange.

Da jeg tilfældigvis blev Vidne til en Forandring til det bedre, kan jeg berette, hvorledes det gik til.

Jeg havde nok lagt Mærke til, at de drev Løjer med den lille sorte Fyr, men ikke fundet særlig Anledning til at gribe ind, thi de gjorde ham aldrig nogen legemlig Fortræd. Ganske tilfældigt kom jeg en Dag forbi den leende Skare og saa Simson ligge og vælte sig paa Gulvet. Hans store brune Øjne stod vidt aabne med et grimt, stirrende Blik, de ellers blodfyldte Læber skælvede blege og tørre, og hele Drengen rystede af voldsomt Raseri.

Ja saa! Jeg blæste til Opstilling og gik nu ind i mit Rum efter Protokollen, vel vidende, at havde jeg stukket Næsen

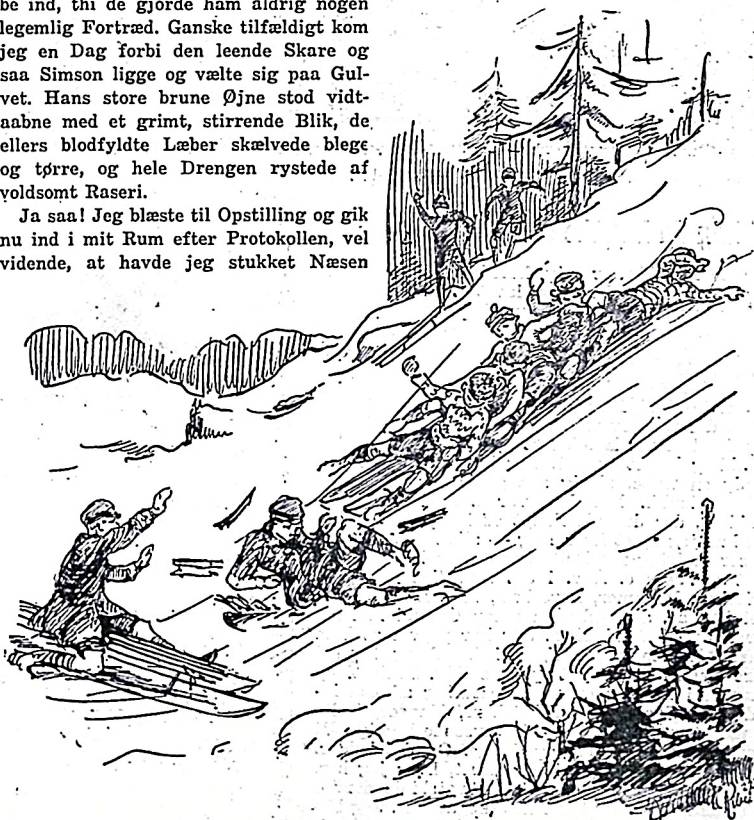
imellem og i hans Nærværelse givet hans Plagenander en Omgang for en Sag, hvis Realitet de naturligvis ikke havde Begreb om, saa var de ganske vist holdt op med at drive Løjer med ham, naar jeg saa det, men Gud naade den Stakkel, hvis jeg ikke var tilstede.

Da jeg kom ud i Salen igen, stod Klassen opstillet som sædvanligt, men Simson kom imod mig med Hænderne ved Tindingerne og Sjögren i Hælene.

„Hr. Kaptajn, maa jeg gaa hjem, jeg har saa ondt i Hovedet,” kom det forsagt og halvhøjt paa et Sprog, som ingen Göteborger tager Fejl af.

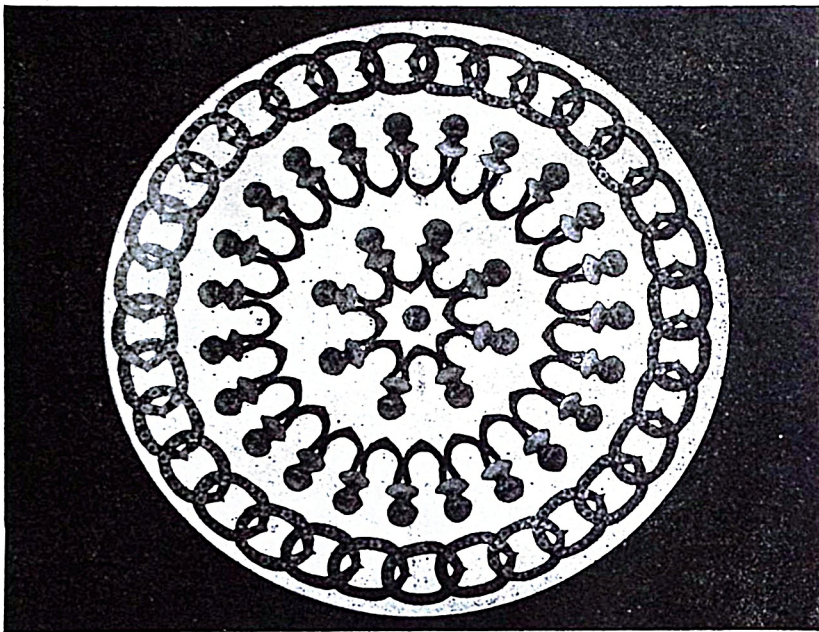
Der behøvedes imidlertid ikke mere end et venligt Klap under Hagen, før Graaden kom, og saa vidste jeg jo, at Hovedpinen vilde være borte om kort Tid, hvorfor han fik Besked paa at gaa ind og lægge sig paa min Sofa saa længe.

(Fortsættes Side 24).

*) Simson er det svenske Navn for Samson. O. A.

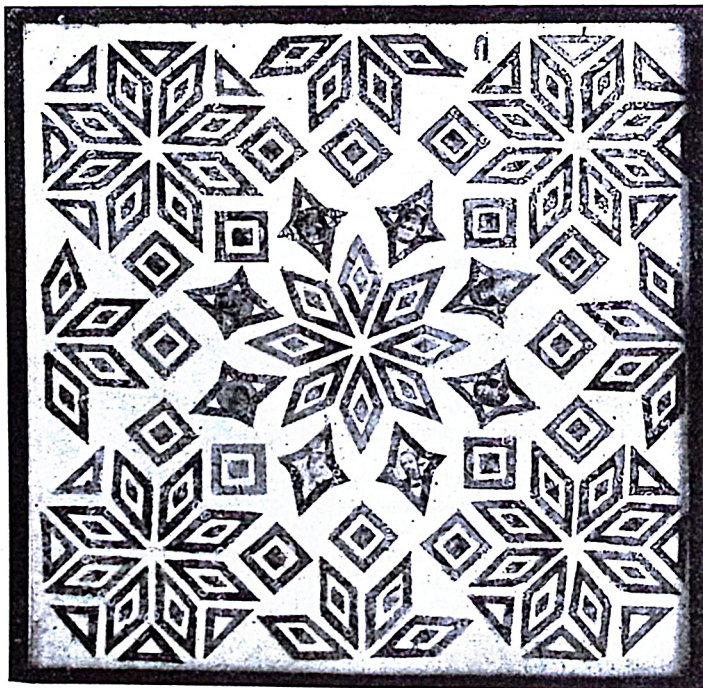
Smaa Kunstværker af brugte Frimærker

Tidligere brugte man det maaske mer end nu — at lave „Frimærketallerkener“, til Pynt naturligvis. Vor Tid er mere forjaget, og der er ingen rigtig Plads for Taalmodigheds- og Præcisionsarbejde. Men det er egentlig Synd; thi der kan laves overordentlig smukke Arbejder, der ikke koster andet i Penge end højst en simpel Fajancetallerken. Brugte Frimærker er jo let nok at samle sig sammen. Nogen indgaaende Anvisning paa, hvorledes det foregaar, behøves ikke. Se kun nærmere paa de hosstaaende Billeder. Det øverste er en overordentlig smuk Tallerken, lavet af Julemærker, og det nederste er en Bakke — med Glas over og en smal Mahogniramme udenom. Man er jo selv Herre over, hvilket Mønster, man vil vælge — enten man selv prøver paa at sætte et sammen (Spejdermotiv, f. Eks.) eller henter det andetsteds fra. Ligeledes staaer Farvesammenstillingen, der er af stor Betydning, en frit. Nu har vi givet jer et Par Anvisninger — prøv saa selv. Det skulde glæde Redaktionen, om en eller anden, der vil prøve dette slet ikke uinteressante Arbejde, vil sende et Fotografi af sit Kunstværk.

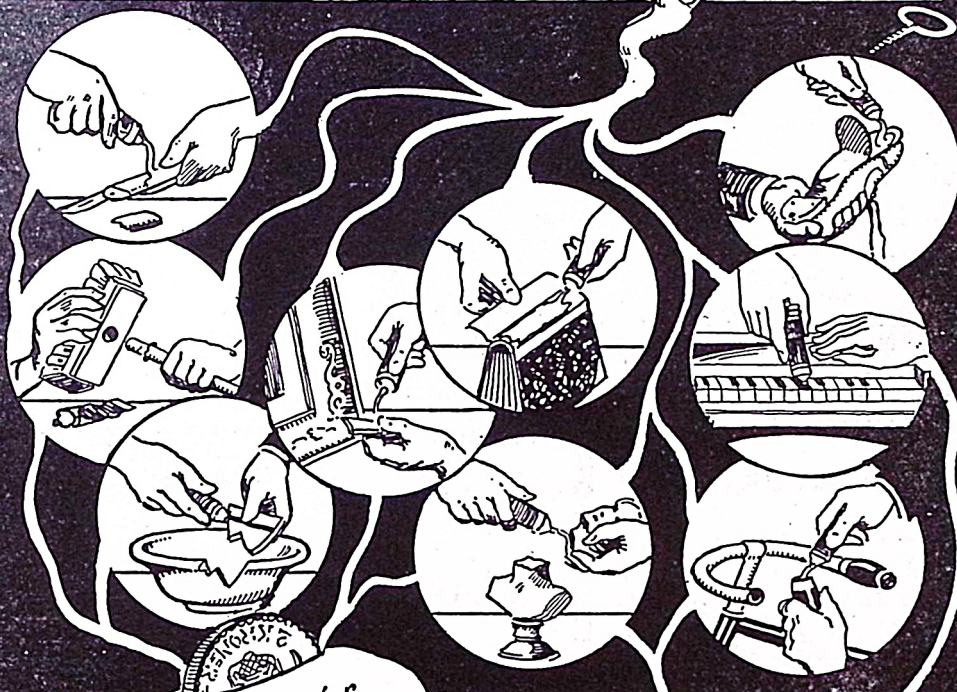
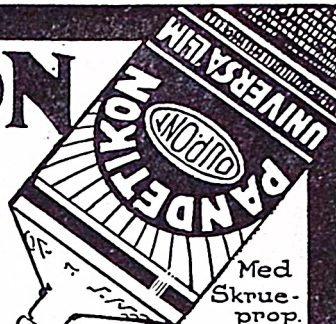
Kan du knække den i Limningen?

spurgte min Fætter mig forleden Dag og rakte mig en Vinkel, der var lavet af to Stykker Træ, der var limet sammen. Jeg er stærk som en Bjørn. Det skulde være en smal Sag, mente jeg og spændte mine Atletmuskler. Men det gik ikke. Det var umuligt at brække Stykkerne fra hinanden. Min Fætter triumferede. Det er lavet med Pandetikon, sagde han. Køb en Tube, det faas overalt, og geraad i Forbayselse. Jeg fulgte hans Raad. Det gør jeg altid, og jeg er aldrig blevet narret. Jeg har aldrig set saa handy en Tube, aldrig saa genial og simpel en Lukkemekanik. I Tuben var der et vandklart Fluidum, der duftede lifligt af Bergamotter. Siden har jeg limet hver Dag — alle mulige gamle kasserede Ting fra Pulterammeret: Nips, Antik viteter, Vaser o. s. v. i det uendelige. Marmor, Elfenben, Perlemor, Porcellæn, Træ, Læder, Stof, Metal, Glas, alt undtagen netop Gummi kan repareres med Pandetikon. Jeg har prøvet at lade limede Keramikvaser ligge i Vand og koge i flere Dage i Træk. Det opløstes ikke. I min Trop bruger vi Pandetikon til Paasætning af Duelighedstegn, Saaler, Tennisketchere, Kanoer, Telte og meget mere. Det tørre forbausende hurtigt. Vi sparer Masser af Tid og Penge. Og det holder. Jeg limar nu for alle i Kvarteret, hvor jeg bor. Jeg har skabt mig en hel Indtægtskilde derved — og har forelsbig tjent til Julegaverne. Jeg bliver aldrig kaldt andet end *Pandetikonmanden*.

DENATURERET SPRIT
TIL KOGEBRUG.
DANSK SPRIT-CENTRAL.

Hvad er PANDETIKON?

Universal Reparatoren

der altid er ved Haanden

Det holder,

Det staar for Fugt,

Det stivner ikke i Tuben.

Nedsatte Priser

Pr. Tube Kr 0,65. Firedobbelt Tube Kr 1,35

Prøvet og anbefalet af Teknologisk-Instituts Laboratorium.

De fleste Ting, der gaar itu, kan reparerer let' hurtigt og holdbart med Pandetikon. Som Deres egen Reparatør undgaar De Haandværkervrov og Nyanskaffelser. Vær derfor altid forsynet med en Tube, og brug den, naar De har Uheld.

Hovedforhandlere en gros
Schou & Stagsted
Gl. Kongevej 29 B. Kbh. V.
Central 8830.

Skulde en Forretning, som ikke forer Pandetikon, mod Forevisning af denne Annonce ikke ønske at skaffe det, vil det være os en Fornøjelse at sende Dem en Prøvetube portofrit mod Indsendelse forud af Beløbet, evt. i Frimærker.

(Fortsat fra Side 21).

Naturligvis fik Klassen sig en Omgang efter Noder, og maaske hjalp den Omgang til en vis Grad, men se det var *Sjögren*, som klarede det!

Og aldrig skal jeg glemme, hvorledes vi blev enige, han og jeg, uden et eneste Ord.

Lykkelig den Mand, som faar noget saa smukt at se, som det jeg saa i hans Blik!

Da jeg klappede Simson under Hagen og sagde, han skulde gaa ind, stod den slanke, kønne 13 Aars Dreng et Stykke fra og saa paa mig. De første Sekunder som vilde han sige: „Hvis du er uvenlig nu, tilgiver jeg dig aldrig!“

Da Simson var forsvundet, stod han et Tiendel Sekund, inden han slog Hælene sammen og galoperede til sin Plads. Men i det Tiendel Sekund lod han mig se noget, som fik mig til at føle saaledes som en Gang, da min Far — i en Anledning, som jeg ikke forstod — sagde til mig: „Gud velsigne dig, min Dreng!“

Omtrent saaledes laa Landet den Dag, da Lakridsen og den ægyptiske Mønt, som var kinesisk, lyste i den klare Vinterson.

Klar Vintersol er ikke Hverdagskost i Göteborg og Omegn. Og endnu mindre vidunderligt Kælkeføre og snedækte Træer; det kan være saa mange Minusgrader, det være vil, og saa meget Sne som vel muligt i Norrland eller andet Steds i Landet og staa Januar eller Februar i Almanaken. Men ret som det er — omtrent hvert syvende Aar — kommer den, den rigtige Vinter, alle Drenges kære Ven og gode Kammerat. Men saa, gaar den!

For der findes Drengene i Göteborg, som kan styre en Kælk. For ikke at tale om Skøjter og Ski.

Sjögren havde Rebret til en Trepersoners Trækælk i Haanden, og Simsons „böna“ stod tæt ved og saa ud som en grøn Bille, der lader som den er død.

For den, der ikke ved, hvad en „böna“ er, skal hermed aabnebæres, at det er en lille Kælk, sammentømret af et Par Bræd-

der eller ogsaa et Par Skøjter med et Brædt over, hele Køretøjet var ikke større end at en temmelig lille Dreng lige kunde faa Plads til sin Hale. En rigtig „böna“ lyder som var det en tom Blikæske, der trillede ned ad Bakken. Desuden udtales ö i denne „böna“ omtrent som Upsvenskarna udtaler Ordet Smör.

„Saa skal du ikke være ked af, at det er en Kineser,“ fortsatte Sjögren endnu en Gang.

„Det er jeg heller ikke,“ svarede Simson med et Udtryk midt imellem Tak og Pyt i de store, sorte Øjne. „Men sig ikke noget til de andre, saa er du rar.“

„Fæhovede!“ sagde Sjögren og rykkede i Rebret, saa den „Trepersoners“ ramte „bönan“ med et Brag.

„Næ, du har altid været flink! Sig mig, hvorfor er du egentlig rar imod mig,“ spurgte den sorthaarede, der var meget grundig i alt hvad der angik Studier, baade i- og udenfor Skolen. „Du plejer aldrig at drille mig som de andre.“

„Fæhovede, kom saa gaar vi!“ svarede Vennen og gjorde et Kast med Hovedet og lod Overkroppen følge med i det bløde Ryk, som er typisk for den trettenaarige, især hvis en — selv nok saa kær Tante forsøger sig med et venligt Kys paa Kinden.

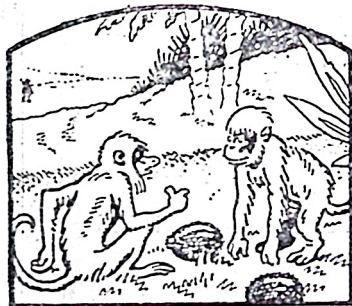
„Tante, er vældig rar, og hvis hun faldt om kuld og slog sig, vilde jeg kysse hende af Trøst (maaske!)“

„Simson er en vældig flink Dreng, og jeg holder meget af ham. Men saadan noget, nej!“

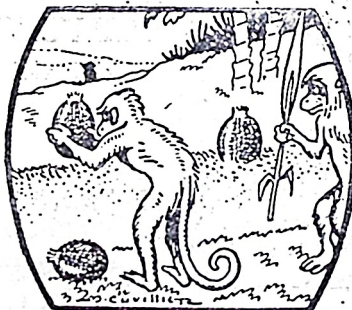
Altsaa maatte Simson nøjes med Svaret som det var, og da han ikke var saa særlig forvent i den Retning, lod han Sagen falde, rykke „bönan“ nær-

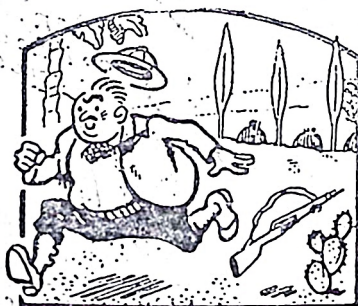
En skotsk Spejder med sit særlige Musikinstrument — Sækkepipen. Denne består af en Ladersæk, som den spillende fylder med Luft ved at blæse i et i dens ene Ende anbragt Rør. I Sækkens anden Ende findes en Fløjte med 6 Lydhuller, hvorpaa Melodien blæses. Sækkepipen var i tidligere Dage et almindeligt Hyreinstrument.

„Der kommer en Jæger; han vil os sikkert intet godt. Hoved skal vi gøre for at faa ham væk!“

„Oh-ho, jeg faar en Idé. Naar disse Kokosnødder og Blade bliver lidt snildt anbragt, saa skal du bare se.“

Jægersmanden: „Oh, Skrak og Rædsel — de Vilde paa Krigsstien! Fly hvy som flygte kan!“

mere og gik i Takt med Kammeraten, saa godt hans korte Ben tillod.

Vel ankommen paa den herligste Kækebakke som findes, i det mindste i Vestsverige, kastede han sig hovedkuld i ind i Glæden som Tilskuer og Deltager.

„Sikken det gaar!“ raabte Simson og gøs lidt, da en lang Fempersoners kom susende med en svagt ramlende, raslende Lyd paa Isgaden.

Forrest laa paa Maven en lille fra II Klasse med Benene omkring Livet paa en fra III, som sad bag ham. Han kunde blot plirre lidt med det ene Øje, saa stærk Fart havde han paa. Bagved sad i Rad seks fra III Klasse med Ansigtterne til forskellige Sider, saa at Styrmanden, som sad bagest, kunde se at styre, og bagefter slæbte den lange, smalle Stang som en kæmpestor Aal med en Sky af Isstykker og Sne efter sig. Nej, hvor det gik.

„Her tør man vel knapt kælke, de kører vel paa en! Og jeg med min „böna!“

„Pyt! Skynd du dig bare,“ svarede Sjögren, „da de naaede Bakkens Top. „Politiet sørger nok for, at ingen kører paa dig!“

Saa satte han fra og susede af Sted — paa stockholmsk som det kaldes her. Simson slog sig ned paa sin grønmaalede „böna“ og rumlede af Sted med Knæene højt i Vejret og den aabne Frakke som en stor Ballon bagefter. Han følte sig som et Godstog, naar de store Kælke med Iltogsfart for forbi ham, og han holdt sig stadig i Banens venstre Side. Alt gik vel, og naar Godstoget kørte ned saa langt som tre Fjerdele af Banen, mødte han Sjögren, der allerede var paa Vej op igen.

„Skynd dig op, saa kan du køre med mig,“ skreg denne saa højt han kunde for at overdøve Banens Larm.

„Javel,“ svarede Simson, idet han skramlede videre med en bred, blank Stribe efter sig, hvor Frakken havde fejlet Banen.

Helt nede var det lige ved, at han blev kørt over af en stor Kælk med en Masse Dreng paa. Men heldigvis var det kun Enden af Styrestangen, som slog Benene fra ham, saa han faldt tværs over sin „böna“.

Det varede lidt, inden han fik rede paa, om han var hel eller ikke, og da han var meget omhyggelig med sine Ejendele, tog det ligeledes en Tid, inden han havde faaet „bönan“ efterset, og det

blev Tid at gaa op igen. Han var ikke fri for at mene, det hele var alt andet end morsomt. Og da saa ovenikøbet en Flok Dreng paa Opvejen skældte ham ud, fordi han hele Tiden var i Vejen, bestemte han sig næsten til at blive nede og vente paa Sjögren for at faa Selvskab op.

Og fra „næsten“ blev det „bestemt“, da en stor Dreng fra IV Klasse raabte til ham: „Hvis du ikke gaar af Banen, faar du Klø!“

Klø havde han faaet nok af i sine Dage, saa han udsatte sig ikke frivillig for flere. Og da der ingen Klassekammerater var i Nærheden, som kunde raabte fejg som sædvanlig, saa blev han, hvor han var med en ubehagelig kold lille Kugle trillende rundt i Mellemgulvet. Sjögren vilde nok snart komme, og med ham vilde den ubehagelige

Kugle forsvinde, som den altid gjorde, naar Sjögren sagde „Pyt“. Se, til Sjögren kunde han sige alt, kunde endog saa indrømme, at han var bange, naar han var bange. Og jo mere han grun-dede, jo mere gik det op for ham, hvilken storartet Fyr Sjögren var. Thi han lo aldrig saa spottende, som de andre, og naar han sagde „fejg“, lød det nøjagtigt som mente han det modsatte — „selv om han vel ikke gør det, for han ved jo, hvor bange jeg er for alting.“

Naar, der stod han og ventede, men ingen Sjögren kom. Pludselig gik han over mod Bakkens højre Side, hvor der ingen Dreng var og ingen Spot og Haan.

Gang paa Gang maatte han rykke „bönan“ til sig og springe til Side for

(Fortsættes Side 28).

**ABSOLUT
VANDTÆT**

**3 Gange
saa stærkt som
Læder!**

SPRING-STEP
Hælen
er **USKEID Saalets**
bedste Følgesvend

USKEID
Saalet

United States

DALSANDSGADE 11

Rubber Co A/s

KØBENHAVN

MECCANO

TIL 1927

Drenge! Vær Bygmestre!

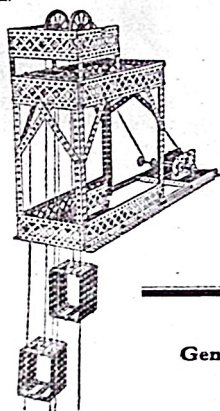
Har du nogensinde set de store Bindebjælker, malede røde eller grønne for at beskytte dem mod Rust, svunget op og sat paa Plads paa en taarnhøj Bygning under Opførelse? Det er saadan, du bygger med Meccano de samme Bygninger i Staal og nu har du Farven paa tillige.

Iaar er alle Meccano-Dele farvede. Virkelige Maskinfarver — grønt og rødt. Det bliver meget smukt, eftersom den indviklede Ramme til din Model bygges op, at se, hvordan Farverne giver den en forhøjet Skønhed.

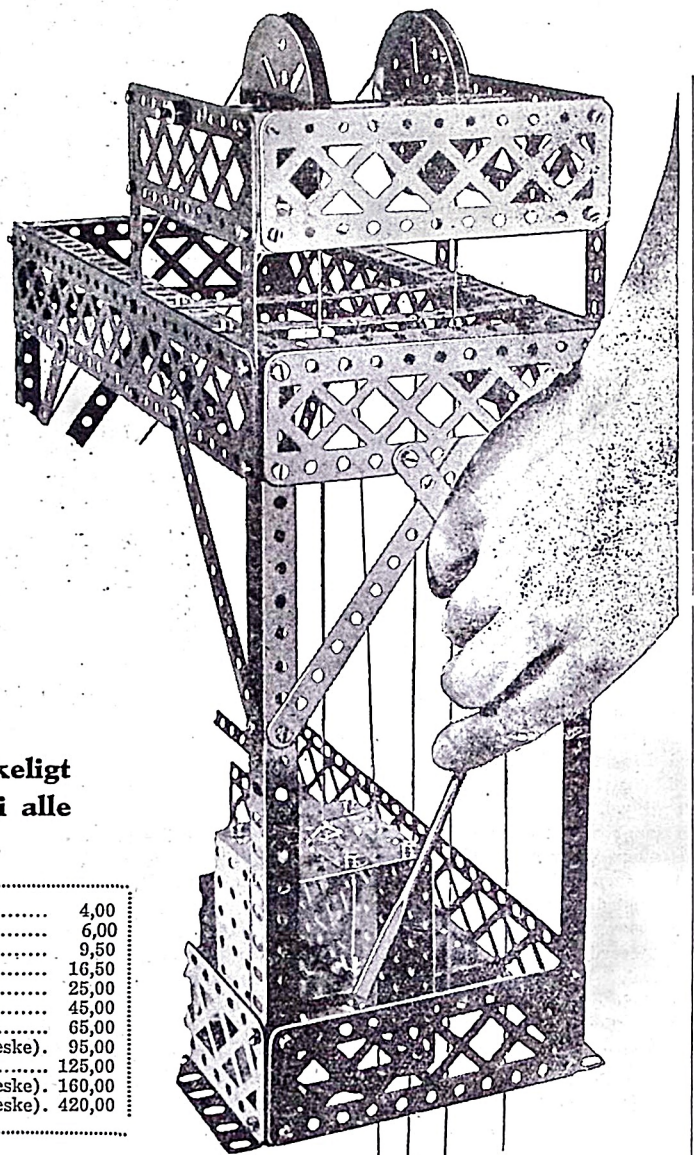
Tænk engang, hvor godt dette smukke vertikale Grubehejseanlæg kommer til at se ud i Farver. Og det er blot en af de Tusind lige saa smukke og nøjagtige Modeller, som alle Drenge kan bygge med den nye Meccano.

Forlang Meccano.

Der findes intet andet virkeligt Ingeniørsystem. • Faas i alle Legetøjsforretninger.

Meccano Æske Nr. 00	4,00
— Nr. 0	6,00
— - 1	9,50
— - 2	16,50
— - 3	25,00
— - 4	45,00
— - 5 (Papæske)	65,00
— - 5 (Foræringsæske)	95,00
— - 6 (Papæske)	125,00
— - 6 (Foræringsæske)	160,00
— - 7 (Foræringsæske)	420,00

Fabrikant: Meccano Ltd. Liverpool. England.

Generalagent: FR. FRÉMINEUR, 1 Rue des Bogards, Bryssel, Belgien.

I alle Forespørgsler bedes angive No. 39.

LÆNGE I

FORVEJEN

en Konkurrence

Omfattende I: Modeller af eksisterende og projekterede Trops-huse og Vandrerrhytter, event. med tilhørende Lejrplads.
II: Totempæle.

Konkurrencen er aaben for hele Landet. Genstande skal afleveres senest 1. Oktober, og der udsættes gode Præmier.

Se lidt paa hosstaaende Fotos. Det nederste er hentet fra Udstillingen under Jamboreen, og det kan nok give en lidt Idé om, hvad Udstillingskomitéen mener med „Modeller“.

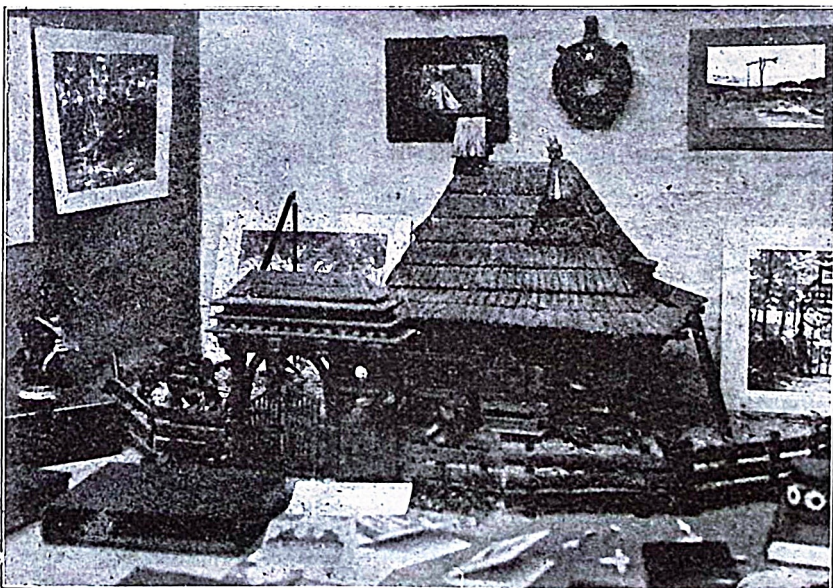
Det øverste er en Samling pragtfulde Totempæle. Disse her stammer fra en Texas-Trop, hvor hver Patrulje har sin egen Totempæl: (fra venstre til højre) Løven, Gøgen, Kragen, Muldyret, Tyren, Katten, Ørnen og Ulven.

Der skulde jo helst ligge en Tanke bagved saadan en Totempæl, og se lidt nærmere paa den midterste — Tyren. Hvad betyder de tre Hoveder under hinanden? Mon ikke det er Totempælsens mænende Ord til Stammen:

Tal intet ondt.
Se intet ondt.
Hør intet ondt.

maa Tankerne sættes i Sving, naar en Udstilling skal stilles paa Benene. Derfor er det ikke en Dag for tidligt, naar de københavnske Divisioner allerede nu er paa Færde for at forberede den store Udstilling, de agter at afholde i Efteraaret 1928 i Industribygningen i København.

Men denne Udstilling har ogsaa Bud til alle Spejderne Landet over, idet der i Forbindelse med denne udskrives

Men til Sagen. Tag en Beslutning, og lad det være denne: Vi vil deltage i ovenstaaende Konkurrence, og vi vil deltage med Ære.

Netop nu er Tiden inde, hvor Arbejdet eller i hvert Fald Hovedparten af dette skal gøres. Herligt er det at faa tilendebragt Arbejde lagt til Side for senere at høste Lønningen derfor.

Do it
and do it
now

Anmeldelse om Deltagelse bedes inden 31. December 1927 sendt til Udstillings-Udvalgets Formand — Fabrikant Schæbel, Gl. Kongevej 131, København V. — der isvrigt besvarer alle Forespørgsler Udstillingen vedrørende.

Se nærmere om Udstillingen i December Nr. af „Nordisk Spejdersport“.

(fortsat fra Side 25).

ikke at faa et Slag over Fødderne af Styrestangen, naar et Iltog suste forbi, og stadig maatte han se op og give Agt paa de langtrukne Varskoraab.

Netop som han standsede et Øjeblik og stirrede ned i Sneen med vindadvendt Blik og just som han mumlede:

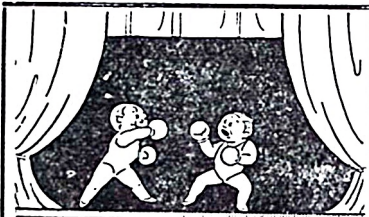
„Han skal faa mine „ægyptiske“ ...“

Da lød det aldeles som et Svar oppe fra Bakken:

„Hej, hvorfor kom du ikke?“

Der var ikke Tid til at svare, men derimod saa han, hvorledes Sjøgren drejede Hovedet, da han raabte, og mere behøvedes ikke for at hans Kælk begyndte at snurre rundt, og da er Kælken, som hver Dreng ved — som er løbsk Hest, den er ikke til at styre.

Det saa saa morsomt ud, at Simson brast i Latter.

SPORTS AFDELINGEN ER AABNET!

AFDELINGEN : or
den rigtige Dreng
den rigtige Spejder
den rigtige Sportsmand.

Nu lige op mod Jul har vi endelig faaet Plads til en ny Afdeling for Sportsartikler i vort Magasin, en Afdeling med netop alle de Ting, som kan laa en rigtig Drengs og en rigtig Sportsmands Hjerte til at banke af Fryd. Vi vil altid bestræbe os for, ved nøje Forbindelse med de førende Lande paa Sportens Omraade at være netop det lille Stykke loian, som betinger, at vi kan tilfredsstille selv de mest kræsnе Ønsker.

Besøg vor Sportsafdeling.

Se de mange Specialiteter.

Bemærk de lave Priser.

CITY
Crome & Goldschmidt

Men hvad nu!

Høj oppe paa Bakken kom en forfærdelig stor Kælk susende med næsten 50 Knobs Fart og mindst et halvt Dusin Drengene paa.

Og Sjøgren som ikke kunde komme bort.

„Holdt!“ raabte han, „holdt, ser I ikke —“

Og saa sprang han lige ud paa Banen, smed sin „böna“ foran sig og belavede sig til at gribe fat.

Han kunde lige saa godt have prøvet at standse et Lokomotiv.

Ganske vist bremsede seks jernbeslaaede Hæle af alle Kræfter, men hvad hjalp det.

I det mindste hjalp det ikke Simson. I næste Øjeblik var hans Slæde i Splinter, og selv laa han som en Bylt foran den store Kælk og blev fejtet ned ad Bakken vel sine halvhundrede Meter, inden hans Ryg med voldsom Fart stødte mod Sjøgrens Kælk, som i samme Sekund væltede.

Det var uhyggeligt, syntes de store Drengene, da de fik Kælken kastet til Side og Drengen bragt frem, som syntes at være uden ringeste Tegn paa Liv. Og værre blev det, da Sjøgren kom løbende, hvid helt ud i Læberne, og ligesom bredte Kammeraten ud og tog ham om Kinderne og bar sig løjerligt ad.

Saa kom den store, grove Gustavsson fra IV Klasse, alle Smaadrengenes Ven.

„Overfrakker og Jakker af, kom med dem og læg dem paa Kælken!“

Og de blev lagt omhyggeligt paa, I næste Minut laa Simson med Overfrakker og Jakker i Mængde under og sig og flere Frakker og Jakker over sig end han i sin Skoletid vilde have kunnet slide op. Og saa drog hele Skaren af Sted.

Da det dystre Tog nærmede sig Parkens Udgang for at gaa mod Sygehuset, vaagnede Simson, og saa standsede man.

Det første, han saa, var Sjøgrens ligblege Ansigt.

„De kørte dig vel ikke over, Sjøgren?“ spurgte han svagt.

Saa kunde Sjøgren ikke mere. Han begyndte at græde, selv om alle de andre saa paa det.

Men Gustavsson, der hørte, hvad Simson havde sagt, blev aldeles vild, svingede med Huen, klappede og skreg.

„Hørte I Drengene? Hurra for Simson, raab saa højt, I kan!“

JULEGAVER

Tiden er ikke til

Luksus

KØB DERFOR

NYTTEGENSTANDE

i
det gamle Spejderdepot
Studiestræde 30 II

I. ULRICH

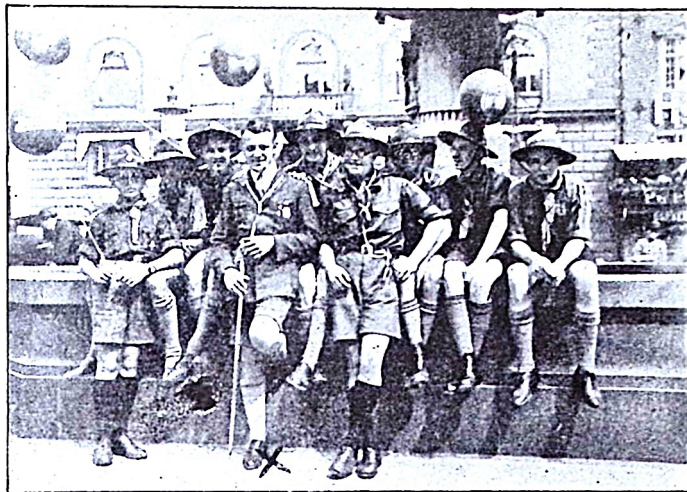
Tlf. C. 3186

I December Maaned gives 10 %
paa alle Varer.

Leverandør til Forbrugsforeningen for
Embeds- og Bestillingsmænd, samt Løger.

**GEVAERT
ROLLFILM**

Tyske Spejdere paa Besøg i Danmark — disse her besøgte I Nørrebro, Sven Fritsche. Nr. 4 fra venstre er Fred Schlapkohl — en udmærket Førertype, der vandt sig mange Venner herhjemme.

(Fortsat fra Side 19).

Lykken var med dem, og de slap usete gennem Forpostkæden ned til Stranden, og det lykkedes dem at slippe over Isen til Amager.

Det kneb Palle svært at vinde med, selv om han var en rask Dreng. Af og til maatte hans Fader og Jens Kongsvang skiftes til at tage ham paa Ryggen.

Inden det blev helt lyst Juleaftensdag,

var de alle i Behold indenfor Stadens Volde.

Det blev ganske vist en spøjle Juleaften, Københavns Borgere fik i dette ulykkelige Aar.

Heller ikke paa Højtidsaftenen kunde Svenskekongen, den haarde Karl den Tiende Gustav, lade dem have Ro og Fred. Da Mørket brød frem, begyndte Stormklokkerne at klemte, og saa gjaldt

Spejd altid efter

Mærket Tre Ben i Ringen
naar De kober Sæbe
Dette morsomme lille Mærke er
Garantien for, at De faar den
ægte
Worning & Petersens
Xeroformsæbe
Overalt — over alt

det jo om at komme op paa Volden i en Fart.

Godt var det, at Kong Frederik den Tredies Befaling var blevet efterfulgt, saa alle Danskere havde Issporer under Støvler og Træsko, saa de ikke skulde trimle ned ad Voldskrænten der var helt glat af den sammentrampede Sne.

Men fremmest i Flokken ved Vartov Skanse var dog en stor Soldat med et mægtigt lyseblondt Skæg. Det var Mikkel Møenbo. Han syntes, at han havde noget at hævne paa Svensken.

Blind Alarm og Rævestreger var det hele jo; men det kunde Københavnerne ikke vide. Derfor blev hele Styrken paa Voldene den hele Julenat.

Julegrøden blev baaret ud til Byens kække Forsvarere, og Palle kom med Grød og Oksesteg til sin Far ligesom de andre Dreng. Maden sørgede Jens Kongsvangs Kone for.

Palle havde mistet Gammelfar; men han havde faaet sin Far igen, og det trøstede ham hin mærkværdige Julenat.

En samtidig Digter, der hed Vallensbeck, rimede saaledes om den:

Paa Volden ædes Aftensmad
paa Juleaften, o, hvor glad,
med fuld god Mag, med Øl og Vin,
enhver der drikker Skaalen min.

Men det var en Jul, der aldrig glemmes i Danmarks Historie.

Marius Dahlsgaard.

Brødr. Cloëtta
Kgl. Hof Chokoladefabrik

FINESTE FYLDTE CHOCOLADER
FINESTE SPISE-CHOCOLADER

Konditor Henning Klenz

St. Kongensg. 12 — Cent. 5011

De bedste Kager, Chokolader og Desserter
Bringes overalt i Byen

Har du anskaffet dig

STOCKHOLM- ALBUMET?

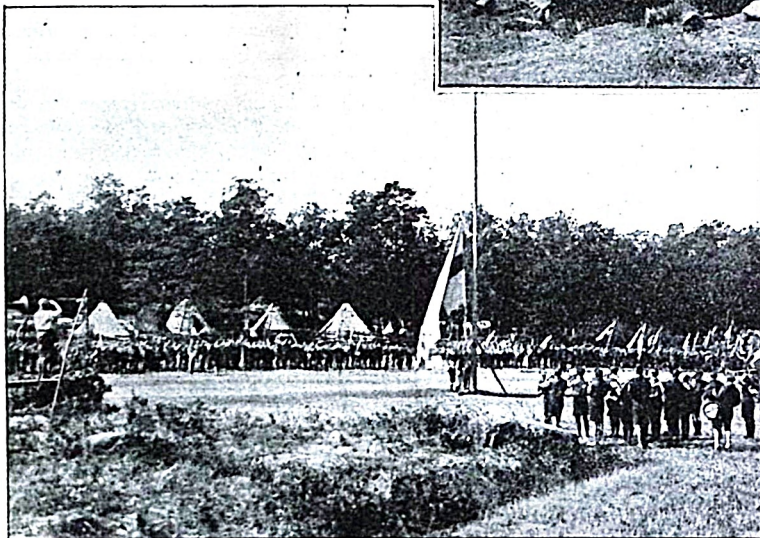
Et Minde, der er Turen værdig.

36 store Sider, — Mange gode
Billeder.

Tekstbidrag af Jens Hvass, Major
Lieberath, Korpsets Præsident
Chr. Holm, Torry
Gredsted,
Jonas
m. fl.

En Nationernes Kæde.

Flaget gaar til Tops.

Hvis du vilde blade dine gamle Amator-
album igennem, var det temme-
Vlig sikkert, at du vilde finde
Iet eller andet Billede, der
kunde egne sig som For-
side til dit Blad. Var det ikke helt morsomt
at forsøge? Red. sender dig 5 Kr. kontant,
hvis dit Foto antages. — Selv et ganske
lille Billede kan benyttes, blot Af-
trykket er skarpt og paa blankt
Papir. — Send Red.
nogle til Udvalg.

Oplaget er begrænset, saa du maa
skynde dig, hvis du vil sikre dig et
Eksempplar.

Pris Kr. 1,50.

For alle Deltagere Kr. 1,00.

Send Beløbet plus Porto (12 Øre) ind til
Det Danske Spejderkorps, Bornholmsgade 1,
Kbh. K., (Postgiro 2284) sammen
med Bestillingen.

Baden-Powell hilser paa de danske Spejdere.

Husker I, da Solens Straaler
brændte Nakken brun og øm?
Telte laa som Negercraawler
nærved Havets salte Strøm.

Husker I de glade Dage
under Himlen høj og blaa?
Har I Minderne tilbage
i Decembers triste graa?

Husk — naar Juli atter kommer,
tar vi ud ved Skov og Bælt!
thi hvad er en sollys Sommer
for en Spejder — uden Telt?

Scout.

Faas overalt.

Hvorfor! revner Overlæderet?

Fordi Deres Skocream har været fabrikeret
af Sæbe, Potaske og Terpentin.

Brug Spejderskocream!

Det er ren Voxsværte, saa revner Læ-
deret aldrig. — Saa har De:
Altid blanke Støvler. Aldrig vaade Fødder.
A/S Nordisk Blacking Comp. Lærkevej.11. Tlf. 5092-12687.

Fotografi- Rammer

EMIL L. OLSEN
SKINDERGADE 22
TELEFON BYEN 3192

I Lejren

bør altid benyttes

WOLFF & ARVÉ's

Leverpostej, Kødretter, Fiskeretter
og Tidemands Frugtsafter
og Marmelader.

Faas hos alle Købmænd.

DANSK REJSEBUREAU

udsteder alle

Jernbane-, Dampskibs- og
Soveplads-

Billetter.

Tlf. 8048. AMAGERTORV 24. Tlf. 8051
København.

EFFEKTIV

Kolynos edelægt
virkningsfuldt Million
ær af Bakterier som
ligger paa Lur inden
Munden. Den renser
Tænderne omhyggeligt
og beskytter dem mod
Smerte og Ødelæggelse

Brug den paa
en tør Børste

KOLYNOS

TANDPASTA

I næste Nummer

vil I bl. a. kunne læse: nærmere Enkeltheder om Korpslejren 1928 — — — en interessant og rigt illustreret Artikel „Jernbanens vigtigste Hjælpemidler“ — — Ornithologen P. Skovgaard skriver om Hejren med sjældne Fctografier — Torvald Kphl om Meteorsten o. s. v., o. s. v.

Lommebog for Spejdere 1928

En Bog alle Spejdere bruger.

Køb den straks.

Ønsk den i Julegave.

Faas hos alle Boghandlere.

Fr. Palm Greisen, Silkegade 4,

Telf. Central 4619 og 13318

med Omstilling til samtl. Afdelinger.

Midt inde i Bladet fandt I Julenummerets Præmieopgaver. Lad os se lidt nærmere paa dem med Hensyn til Indsendelse af Løsninger. For at løse Nr. 1 maa I sammensætte hele Telefonsamtalen, skrive den op og indsende den. Nr. 2 var Sammenlægningsopgaven — her maa naturligvis det sammensatte, opklæbede Dyr indsendes. Nr. 3, Rebusen, er lige til. Nr. 4: Skarpsindighedsprøven. — Stil de rette Tal fra de to Billeder sammen, det er nok (f. Eks. Nr. 1 og 4, 5 og 6 o.s.v.). Nr. 5 er ogsaa lige til og forresten Nr. 6 ogsaa, idet der er frit Spillerum — den ønskede lille Fortælling kan du skrive saa kort eller lang du vil, blot den er god.

I kan løse en enkelt af Opgaverne, et Par af dem eller dem alle. Enhver, der blot løser een af dem og ligegyldigt hvilken, er Deltager i det store Julelotteri. Med Hensyn til Nr. 1, 5 og 6 afgør en Dommerkomite, om Opgaven er tilstrækkeligt løst. Naturligvis har den, der har flere rigtige Løsninger lidt stør-

re Chancer end den, der maaske kun har een. Det kommer nemlig til at foregaa saaledes, at for hver rigtig Løsning lægges en Navneseddel i en Urne. I en anden Urne findes Numrene paa Præmierne. (Haanden ned i Urnen med Navnene — der trækkes f. Eks. „Peter Petersen, X-trop, en anden Haand ned i Urnen med Præmierne — „et par Ski“).

Præmierne! Ja, det er umuligt at komme med en fuldstændig Fortegnelse, og denne er heller ikke endt endnu. Men der er lige fra en smedet Vindfløj til et Tropshus til Skier, Originaltegninger af vore bedste Tegnere, til Fyldepenne, Visitkort, Bøger o.s.v.

Obs.: Løsningerne maa være Redaktionen i Hænde senest den 31. December og Konvolutten maa tydeligt være mærket med: Præmieopgaverne.

Der forestaar naturligvis et stort Arbejde, og en hel Spejdertrop er allerede mobiliseret til Hjælp de Dage.

Præmierne vil blive tilsendt Vinderne (ca. medio Januar).

Løsningerne af Præmieopgaverne vil I finde i Februar-Nummeret. Har du bestilt det hos din Tropsfører? Eller fortrækker du at tegne Abonnement hos Postvæsenet? Det vil blive et interessant Nummer, og i det Store og Hele skal Red. nok bestræbe sig paa, at Aargangen 1928 skal blive god. Vil ogsaa du hjælpe med, saa bliver den endnu bedre. En stolt Tanke var det, om hver eneste Spejder i det vigtige og begivenhedsrige Aar 1928 var Abonnent paa sit Korps Blad.

Se, saa kunde der blive noget ud af det.

Det Danske Spejderkorps.

Korpskontor:

Bornholmegade 1, K.

Tlf. Palæ 2801.

Kontortid 12-17, Lørd. 12-14,

Mandag 12-17 og 19-21.

Giro 2284.

Spejdernes Magasin:

Redaktion:

Kaptajn Torry Gredsted,
Tølløse Kost- og Realskole.
Box 10. Telefon: Tølløse 147
(bedst 12-1 og 6½-7½).

Expedition: Korpskontoret,
Bornholmegade 1, K.

Annoncer:

Divisionschef Banner-Jansen
ved Bureau 8013.

Nordisk Spejdersport:

(Førerbladet).

Redaktion:

Lærer Aage Jørgensen,
Realskolen, Frederiksværk,
Box 15.

Expedition: Korpskontoret

Officielle Depoter:

A/S. Lembekes Frihustudstyr.
(Spejder- og Lejrhuset)
Nørregade 15, K.

A/S. Spejder
Munderings Magasinet,
Landemærket 3, K.

FR. PALM GREISEN

DALSLANDSGADE 11 — TELEFON: AMAGER 1858.

Prøv paa at tale med Deres Dreng om det.

KØR TIL VERDENS ENDE

QUATOR

QUATOR

QUATOR

VIDUNDERLIG LEVENDE

KNAGENDE STÆRKE

SCHØNNING & ARVES
CYKLEDÆK
OG SLÅNGER

Spejdere! Et Ord!

HORNBY TOG er mere end Legetøj. I vil ved deres Hjælp kunne opbygge og indrette en virkelig Jernbane i det Smaa. Desuden kan Hornby Tog, Signaler, Skiftespor og Krydsninger kontrolleres fra Signallyhtten ved Hjælp af Hornby Kontrol Systemet. Og husk paa. Ethvert Hornby Lokomotiv bærer vor strengeste Garanti.

Bed Far om at købe Dem et Hornby Tog til Julen

Faas i alle Legetøjsforretninger fra Kr. 9.50 til Kr. 92.50

HORNBY

Fabrikant:

MECCANO LTD., LIVERPOOL, ENGLAND

Generalagent:

Fr. Frémineur (Afd. A), 1 Rue des Bogards, Bryssel, Belgien

TELTE

fra 27 Kroner pr. Stk. syet af
prima amerik. Army Duck.

DE BEDSTE OG DER-
FOR DE BILLIGSTE.

Køb intet Telt uden at have set mine forskellige Telte opstillede i

CORTADELERSGADE 8
TELEFON BYEN **6762**
KØBENHAVN K.

BYENS REPRODUKTIONSANSTALT
 • AKTIE- Selskab
 CLICHÉER • AF • • ENHVER ART •
 • FREDERIKSBORGGADE •
 • TELEFON : * 5 * BYEN 7750. •

SPEJDER MUNDERINGS MAGASINET

AKTIESELSKAB

LANDEMARKET 3 · KØBENHAVN · K

TELF. C 10909

VI HAR DEN RIGTIGE JULEGAVE

HTH